

Giới thiệu Văn Khương

Truyện Văn Khương của Lưu Ly này nói về Văn Khương, nàng công chúa xinh đẹp ngôn tình sắc nhưng cũng dâm dăng trong lịch sử nước Tề vì đã thông dâm với anh trai(s) mình và nhiều người nữa (có thể lên wikipedia để biết thêm). Trích đoạn truyện online hay: "Ca, không cần" Văn Khương roi đầy nước mắt, khép vào bên trong giường. "Ngoan, ca ca chỉ ôm muội một cái, đừng sợ." Công tử Cát Trữ nheo hai mắt lại, trong âm thanh chứa đầy dục vọng không che giấu được. "Ca, a —————" Văn Khương ôm chặt thân thể lạnh run, lại bị công tử Cát Trữ kìm tay nàng như báo săn mồi. "Văn muội, Văn muội." Hắc vội vàng gọi tên nàng.

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đầu Đêm Một (H)

"Ca, không cần" Văn Khương roi đầy nước mắt, khép vào bên trong giường.

"Ngoan, ca ca chỉ ôm muội một cái, đừng sợ." Công tử Cát Trữ nheo hai mắt lại, trong âm thanh chứa đầy dục vọng không che giấu được.

"Ca, a —————" Văn Khương ôm chặt thân thể lạnh run, lại bị công tử Cát Trữ kìm tay nàng như báo săn mồi.

"Văn muội, Văn muội." Hắc vội vàng gọi tên nàng.

Hai tay mảnh khảnh bị nắm chặt, Văn Khương vẫn đang cố gắng kháng cự, quần áo trên thân thể mềm mại từ từ rơi xuống. Dung nhan nghiêng nước nghiêng thành tuyệt mỹ cùng dòng nước mắt, lại mang theo kháng cự dụ hoặc.

"Ca, không cần..." Văn Khương khò sở ngẩng đầu lên, cái lưỡi đình hương bị công tử Cát Trữ mạnh mẽ hôn, thân mình tao nhã không chịu được tỏa ra mùi hương dụ hoặc.

"Muội muội ngoan, ca ca thích muội." Công tử Cát Trữ dỗ dỗ nhàn nhàn trong ngực, bàn tay to xoa bộ ngực xinh đẹp trong suốt, nhất thời, Văn Khương chưa từng nếm mùi vị tình cảm thấy thân dưới xẹt qua một dòng nước ấm, thân thể như bị điện giật xụi lơ trong lòng ca ca.

"Ca, ta nóng quá." Cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng của tuyệt sắc mỹ nhân khe khẽ mân mê.

"Văn muội, muội đúng là có sức quyến rũ trời sinh." Công tử Cát Trữ hôn qua cổ trắng nõn của nàng, lâu dần hôn xuống dưới, đi tới bộ ngực mê người.

Bên trên bộ ngực tuyết trắng cao ngất có hai nhũ hoa đỏ búng, thân dưới tỏa ra dục vọng cực lớn khiến cho hắc ngâm một bên đỏ, trong lòng thiếu nữ nhất thời không điều khiển được rên rỉ.

Tay hắc chỉ kẹp lấy anh đào bên kia, không ngừng khiêu khích, thường thức vú làm cho nàng phát ra tiếng rên rỉ như sung sướng lại như thống khổ, bất lực vận vận thân thể mềm mại trắng trẻo, bàn tay nhỏ bé vuốt ve lưng tung ngực rắn chắc của hắc. Rõ ràng đã thoải mái vì được nam nhân yêu thương, lại giống như thế này còn chưa đủ.

"A... A... A..." Khoái cảm từ nhũ hoa của nàng truyền đến toàn thân, nàng vận vận thân mình, âm thanh dễ nghe hơn số đề, như vui thích lại như khát khao, trong lòng giống như lửa đang cháy mạnh hơn.

Dưới thân nữ nhân mềm mại quyến rũ như vậy, làm cho máu người ta sôi trào, nhịn không được muốn nhắm nháp mùi vị của nàng. Lưỡi dài tục tăng xâm nhập vào cái miệng mềm mại ấm áp của nàng, đầu lưỡi hắc quét một vòng, ôm lấy lưỡi mềm mại của nàng, dây dưa không dứt.

Thật ra còn muốn yêu thương nàng nhưng sợ phá hư nàng, nhưng mà, thân dưới của hắc sắp chịu hết nổi rồi.

"Văn muội" Hắc gọi nàng, khe khẽ hôn lên hai mắt mê ly của nàng, ngón trỏ cùng ngón giữa trượt xuống bụng bằng phẳng của nàng, đẩy ra một đóa hoa tươi mới ẩm ướt.

"Văn muội, muội đã ướt quá rồi."

Tách hai đùi ngọc thon dài của nàng ra, hắc đem vật cứng phòng to để ở nhụy hoa của nàng.

"A, không cần ————" Văn Khương tỉnh táo lại trong nháy mắt, mạnh mẽ đẩy hắc ra để trốn thoát.

Công tử Cát Trữ lại nắm chặt hai cổ chân tinh tế của nàng, không chờ nàng gãy dựa liền mạnh mẽ đâm thẳng một đường, "Phốc xuy" xé ra vòng bảo vệ non mềm, tiến thẳng đến chỗ sâu ở trong.

"A a a a a a a a a a..." Hoa huyết chưa từng có người "đến" bị hung hăng cắm vào, lập tức được lấp đầy từ nam nhân thô cứng lớn quá mức, kịch liệt

như là muốn chặt đôi nàng ra làm thân thể của nàng căng thẳng, "Đau quá —————" nàng thét chói tai, giấy dựa, nước mắt theo hai má hoàn mỹ chảy xuống.

"Không cần —— a —————" Nàng càng thét chói tai nam nhân càng đậm mạnh hơn.

"Văn muội... Thật đẹp ... Lại ẩm ướt lại nhanh... Còn chặt như vậy... A... Trời a... Thật muốn đâm huyết nhỏ của người tới chết..." Công tử Cát Trữ như đói khát liếm, mút, hấp, hân thoải mái chạm lên lưng căng thẳng, luồng điện mạnh mẽ từ hang động ẩm ướt mà họ ân ái xuất hiện, cảm giác tốt đẹp truyền đi toàn cơ thể.

"Đau ————— không cần, cầu người, ca ca, tha cho muội đi." Điều bộ Văn Khương thống khổ với nước mắt, thân dưới của nàng như bị sắt nung nấu đâm vào, một vật vô cùng cứng chắc chui vào bên trong nàng, nàng đau quá, đau quá.

Máu tươi cùng dâm thủy óng ánh chảy ồ ạt, thân dưới của hai người chỉ toàn là màu hồng hòa với dâm thủy.

"Ca... Không cần lại đi vào, muội đau quá a..." Mỹ nhân mềm mại dưới thân cong người lên, trong mắt Cát Trữ lại nổi lên dục vọng.

"Aha... Văn muội... Muội thật chặt, ta thật thoải mái, mau, mở ra chân, sẽ không đau... Đúng... Ngoan" hân bắt lấy tay mềm không yên phận của nàng, mẫn cảm, phần dưới của hân bị hút vào liên tục, dục vọng của hân sưng nóng lên đến phát thương.

"Vâng, là như thế này sao?" Văn Khương sợ hãi mở đôi chân thon dài ra.

"Đúng rồi." Hân bóp chặt thắt lưng của nàng, mạnh mẽ đi lên tới đỉnh, vật to lớn mạnh mẽ đâm tới chỗ sâu nhất của nàng, đi thẳng vào trong tử cung của nữ nhân này luôn.

"A... A... A a..." Tử cung bị đâm trúng một phát, trong phút chốc, một luồng điện đi qua thân thể của nàng, phần eo nàng lập tức tê dại, lưng thần kinh cột sống của nàng như trên không trung, tiếp theo hai đầu gối của nàng liền nhũn ra, như bị rút hết khí đi rồi! Thân mình nhỏ nhắn run lên, toàn thân như trôi theo chỗ sâu nhất trong cơ thể, khoái cảm bất ngờ làm cho nàng thét thút thanh, hoa huyết co lại liên tục, dâm thủy trong suốt chảy ra rò rỉ, khiến cho hai người ân ái nhau chặt chẽ chỗ tình dịch trắng mịn. Hai chân của nàng cũng ngày càng bủn rủn, không khống chế được rung động.

Quy đầu đâm vào tử cung bủn rủn mềm mại liền bị hút mạnh vào, cái cảm giác này giống như muốn lấy hết tinh dịch trong của quý của hân, hân cảm thấy sau lưng luồng điện mạnh, thân dưới không chịu nổi run run trong hoa huyết, hân cũng không thể nào chờ đợi nữa, bàn tay to giữ hai chân của nàng, bên ngoài hoa huyết trắng nõn không có một cọng lông tơ nào, chỉ có hoa huyết non mềm rộng hơn do hân, gắt gao bao lấy của quý của hân, dâm thủy rò rỉ làm cho nam nhân nóng lên, găm nhẹ, nhanh chóng mà cuồng nhiệt rút ra rút vào trong hoa huyết nàng, làm nàng không kịp hưởng thụ chỉ ôm và thả.

"A... A a... A a a" Thân thể bị chọc liên tục của nàng không ngừng nóng lên, dục vọng ở sâu trong nội tâm bắt đầu tăng trưởng. Không tự chủ được, nàng ôm lấy thắt lưng của nam nhân đang đi vào, mỗi một lần đâm vào mạnh, nàng cong lưng cao lên, nhiệt tình đáp lại, dẫn tới dục vọng của hân bùng bùng phấn chấn, mãnh liệt rút cảm, tốc độ càng lúc càng nhanh.

"A a... A... Ca, nhanh quá." Hai đầu gối Văn Khương không ngừng tê dại và run rẩy, bị cuốn vào gió lốc tình dục, nàng không thể tự kìm chế.

"Văn muội... A... Muội cũng thật nhanh" Hân không dừng lại đưa tay lên vú nàng, bàn tay không ngừng xoa bóp.

Nhờ sự kích thích mạnh mẽ khiến cho cơ thể nàng phát ra dục vọng đáng sợ, điên cuồng mà rên rỉ, "A... U' hừ... A ha... A a... Thật thoải mái quá... Muốn... Muốn nữa... Nhanh chút... Mau tới nữa đi nha..."

"A... Văn muội... .." Công tử Cát Trữ găm nhẹ, mỗi một lần đều đâm vào thật mạnh, làm hoa huyết của nàng phun trào cả đồng dâm thủy. Mùi hương nồng đậm như mùi hương thuốc kích dục, làm cho mỗi lần ra vào của hân càng thêm cuồng nhiệt.

Thân mình hai người bị lửa dục vọng bao trùm, da thịt toát ra mồ hôi, nhưng cũng không cách nào ngăn cản khát vọng kết hợp dục vọng của bọn họ. Sự kết hợp điên cuồng này, làm cho hân không ngừng dừng ân ái và mất lí trí.

Hân bắt lấy đầu gối của nàng, tách chúng ra hết cỡ, ép bộ môn xuống, nghiêng thân nàng sang một bên, tiến đến trong một góc độ bất đồng và không có quy tắc.

"A... A, a, a... Không được... Không được a..." Khoái cảm cực hạn truyền đến khắp cơ thể, huyết dịch tới các dây thần kinh nàng, Văn Khương sắp bị khoái cảm mãnh liệt bao phủ, mặt nàng ửng hồng, đầu tóc rối bưng, rên rỉ hò hét. Dục vọng trong cơ thể cuộn cuộn không có điểm dừng liên tục tiết ra, trước nay nàng chưa từng trải qua loại khoái cảm nào như vậy.

Trong nháy mắt, nàng có cảm giác cao trào đến cực hạn, Văn Khương hét âm lên, toàn thân không ngừng run rẩy, mặt huyết điên cuồng co rút lại, thân mình vận vẹo, muốn thoát đi cũng không thể không thừa nhận khoái cảm điên cuồng này.

Công tử Cát Trữ dùng sức chế trụ thắt lưng nàng như sợ nàng chạy trốn, càng hơn nhanh hơn tiến vào, "Dừng lại... A... A... Xin ca... A..." Muốn chết, muốn chết, cao trào không ngừng dừng lại làm giọng nói của nàng khàn khàn.

Vật to lớn xâm nhập vào tử cung bị bao lấy gắt gao, hân điên cuồng mà đóng đưa thân thể của nàng, hai tròng mắt đen chăm chú nhìn vào bộ ngực này của nàng.

Cao trào cùng khoái cảm mãnh liệt kết hợp, cuối cùng trong một khắc, hân ôm thân nàng thật chặt, dùng sức kết hợp với nàng, "Phốc phốc phốc" phun

hết tình dịch ra.

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2

"Không cần, thật sự không cần, đại ca, cầu huynh tha cho ta." Trải qua lần ân ái bốc lửa như vừa rồi, nàng bắt đầu e ngại hắn, hắn thật sự là đại ca vẫn luôn thương yêu nàng sao, hai tròng mắt đen nhánh nhìn nàng không giấu gì dục vọng.

Hắn đè nàng đang bối rối trốn đi, mới vừa giao hoan xong dục vọng lại nổi dậy, nàng thất kinh như nai con nhìn cự vật của hắn.

"A —————" hắn đè lên nàng, không chờ nàng thở dốc,

liền đem đục vọng bưng bưng
xâm nhập vào nàng, còn mang
theo mùi máu tươi nhẹ nhẹ.

Làm Tề quốc thái tử, hắn đã
từng ham muốn rất nhiều nữ
nhân, nhưng thân hình giống
như Văn Khương, đây là lần
đầu tiên hắn thấy.

Xinh đẹp không tì vết, khuôn
mặt nhỏ nhắn long lanh mang
theo nước mắt ngược lại tăng
thêm đục vọng chinh phục của
nam nhân, mái tóc dính mồ
hôi như tơ lụa lại như phát
sáng trên thân thể xinh đẹp hơi
run run của nàng, thân thể
không một mảnh vải che làm
cực vật dưới thân của Công Tử

Cất Jrữ tăng tên lên vài phần.

"A _____"

Gậy thụt tiến vào trong cơ thể
nàng từ phía sau đè nặng làm

nàng chóng đỏ đến mức sắc
mặt chuyển thành màu hồng,
con quái vật lớn mở rộng hàng
động bí mật khép chặt của
nàng thành hình trăng tròn.

Đau đớn làm thể xác và tinh
thần nàng mệt mỏi, tuy rằng
vừa rồi nàng mới "du lạc trên
chốn bông mây tiên cảnh",
nhưng đâm sâu đến mức đau
xương làm sức lực nàng tiêu
hao quá độ.

Không phải như thế tử tử

Không phải như thế, tỷ tỷ từng nói với nàng, chỉ có thể làm chuyện này với người mình thích.

Nhưng mà, hắn là đại ca nàng, làm sao có thể làm vậy với nàng?

Cách rèm cửa sổ, trên chiếc giường lớn cổ kính được khắc tinh xảo, cùng với tiếng rên rỉ mê người của thiếu nữ và tiếng thở trầm thấp kêu gọi của nam nhân, một nam một nữ hai thân hình trắng nâu thân mật quấn lấy nhau, kích tình ma sát.

"Văn muội... Muội thật đẹp a... Thật muốn làm muội

nữa..." Am thanh Công tử
Cát Trữ khàn khàn mang theo
dục vọng nồng đậm.

Một bàn tay to chầm rãi vuốt
ve vai thiếu nữ, lần theo đường
cong khêu gợi mà vuốt ve, tay
kia thì lại theo lưng thiếu nữ
mơn trớn tới bộ mông tròn

trịa, mông tròn và trớn làm
cho hắn không điều khiển được
dục vọng sôi trào, bàn tay to
mạnh mẽ bóp một cái, hắn lên
một vết hồng trên da thịt trắng
nõn.

Bạn đang đọc truyện Văn Khương được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 3: Chương 2.2

"A... Ách... A ha... Cát

Trữ ca ca... Đau quá... Đau a..." Càng tới gần nơi riêng tư, cảm giác của nàng lại càng mãnh cảm, như những cơn lốc cuốn đau nhưng cũng mang tới cho nàng nhiều kích thích, khoái cảm...

"Hả? Đau không? Đây là cái gì?" Bàn tay to dính đầy dâm thủy làm Công Tử Cát Trữ cười đầy sâu sa, cố ý đưa tay dính đầy dâm thủy trước mặt Văn Khương, "Văn muội, đây là cái gì? Hả?" Nói xong hay dùng lực mạnh đẩy vài cái, thiếu nữ mảnh khảnh đột nhiên bị đẩy mạnh, nàng không thể không nhắm hai mắt lại, thở dồn dập và hai

đôi vú nhấp nhô nảy nảy bị
hấn nhìn.

"Nhũ hoa dâm dăng... Cứng
lên từ bao giờ rồi ... Hả?"

Hai mắt Công tử Cát Trữ
phun ra lửa không ngừng nhìn
"hoa anh đào" nảy lên, nắm
bóp vú nàng không ngừng từ
phía sau, dùng sức vuốt ve hai
vú xinh đẹp cao ngất của nàng,
nàng mới mười ba tuổi, cũng
vừa mới có kinh không lâu, có
được thân thể như thế này, rất
có "triển vọng", nếu không để
ý tuổi tác thì chắc nam nhân

nào cũng phải quỳ gối dưới
váy nàng, điên đảo vì nàng.

"Δ Δ Không cần Phẫu

"... Không cần... Cho
đó... A... .." Văn Khương
vừa đau lại vừa thở hổn hển.

"Không cần... Nói không cần
mà sao vú lại nhô cao như
thế?" Hấn chế trụ vòng eo của
nàng, hung hăng đâm thật
mạnh vào, hai bầu sữa no đủ
của thiếu nữ càng căng lên,
đầu vú anh đào lại càng nhô
lên, dù hoặc Công tử Cát Trữ
trắng trợn.

Văn Khương thấy rằng thân
dưới của mình càng ngày càng
nóng, trong cơ thể càng ngày
càng ngứa, một cồ dâm thủy
không ngừng chảy ra, với cây
gậy thịt cực lớn của Công tử
Cát Trữ, dâm thủy bị tác động

biến thành chất lỏng trắng tươi
có bọt, dính từ đùi rớt xuống
sàn.

"Văn muội, muội đã ẩm ướt
vậy luôn rồi, đúng là có thân
hình mẫn cảm nha!" Một đôi
mắt tức cười câu hồn, hết sức
ôn nhu hòa trộn miên ở sau
lưng của nàng.

Hai thân hình hoàn mỹ đè lên
nhau dây dưa trong bóng đêm
ái muội, dưới ánh trăng thiếu
nữ gian dâm với anh trai bị
nam nhân "hành hạ", nàng
không nhớ nổi bị bắt thay đổi
bao nhiêu loại tư thế cơ thể, từ
'Đường hổ trắng' đến 'Phượng
hoàng chu du', lại theo 'Uyên

ương hợp' đến 'Rồng uyển chuyển', đây đều là những tư thế đồ mắt tía tai nàng từng thấy trong sách, nay mình lại đang "thực hành" những tư thế này với đại ca.

"Văn muội, muội thật giỏi, nha." Công tử Cát Trữ cảm thấy vách tường của thiếu nữ dưới thân đang uyển chuyển đè ép, bao vây lấy, mót vào cự vật của mình, một vòng hai vòng, khoái cảm tê dại không ngừng làm hấn mất lý trí. Cái gì mà muội muội, cái gì mà luân lý đạo lý, giờ này khắc này, hấn chỉ cần nàng, yêu nàng, xâm nhập vào cơ thể nàng.

Hắn đè mạnh hai chân của nàng, làm cho đầu gối thiếu nữ bị áp lên đến gần vú, eo nhỏ cùng hang động bí mật vừa nhìn đã mê, một cây gậy thịt đâm lui tới trong cơ thể thiếu nữ.

Nam nhân tuần mỹ dịu dàng nhìn dưới thân nàng, trong mắt là tràn đầy dục vọng phức tạp, thật sự là một hình ảnh mỹ lệ quyến rũ đó.

"Văn muội, muội đừng làm đại ca lại muốn muội, muội thật sự rất đẹp, mới mười ba tuổi đã được như vậy, quyến rũ nam nhân, quả nhiên là bảo

bồi." Gậy thọc phía dưới vốn
thô to, theo tiếng cười của hắn
càng phồng to lên, nhanh
chóng chống đỡ hang động của

thiếu nữ, trong vách tường
chưa kịp xuất hiện một vết
nhấn đã đâm vào.

Bạn đang đọc truyện *Vân Khương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 4: Chương 2.3

"A... Hừ... Tơ quá..." Vân
Khương đã bị hắn chọc đến
mất trí thức, phần được chống
 đỡ có cảm giác khó chịu lại tê
dại, trong vách tường hoàn
toàn bao vây lấy gậy thọc sưng
to của hắn, gân xanh quẩn
ngoài gậy thọc đều có thể cảm
nhận được rõ ràng.

Hắn đè lại hai chân thiếu nữ, thân dưới hung ác đâm nhanh kích thích, dục vọng trướng to kích liệt rút cảm, đầu đâm nhanh tới tử cung nàng, đang ở trong vách tường lại mạnh mẽ rút ra, đưa tới miệng hang, lại lấy tốc độ và lực thật mạnh đâm vào. Khi thì dịu dàng, khi thì mãnh liệt.

"Đại ca... Được rồi ... A, không được... A a... Không cần đi vào nữa... Đã gần lên đỉnh ..." Văn Khương bị Công tử Cát Trữ cây mạnh đánh sâu vào bên thành, sóng kêu liên tục, khoái cảm liên tục, toàn bộ thân thể run run, lưng tê dai từng đợt, nước ướt thướt thướt

đều cùng một, nước màu trắng
ẩn thoáng hiện trước mắt, dần
thủy từ tiểu huyết chảy ra
ròng ròng.

"Văn muội, sao muội có thể
như vậy... Nhanh quá... Cái
miệng nhỏ nhắn mút nhanh
quá... Có phải muội tưởng đại
ca chọc đến tử cung muội?
Hả? ..." Quả nhiên, cự vật

chọc càng sâu, miệng tử cung
gần như đỡ không nổi nữa,
còn không ngừng chui vào bên
trong, khiến cho cả cây gậy
tiến vào hết trong cơ thể thiếu
nữ, chỉ để lại túi tinh dịch dự
trữ bé bị chọc cho sưng đỏ...

"A a... A a... A a a..."

Miệng tử cung bị lại dội lên một trận khoái cảm xa lạ, Văn Khương vừa đau lại mất hồn, còn chưa hiểu rõ đã cảm thấy miệng tử cung bị đại ca hung hăng xuyên qua, cảm giác này chưa bao giờ từng có, trước mắt chỉ có mỗi ánh sáng, thân thể phối hợp hết sức với hắn, cao trào đến mất hồn không ngừng lại.

"Văn muội... A, muội giỏi quá... Ca ca sẽ thưởng cho muội... Cho muội hết..." Cự vật của Công tử Cát Trữ trong người thiếu nữ không ngừng co rút tại mỹ huyết hưng phấn tiến lên, cự vật tiến ra từ đóa hoa thiếu nữ, hai cánh hoa

mềm mại bị chọc mất đi hình
dạng vốn có, sưng đỏ bao vây
lấy cự vật, giống như đang
không ngừng cố vũ hấn tiến
thêm một bước nữa.

"A, ca, a..." Dù sao cũng là
thiếu nữ, bị hấn hành hạ
nguyên một đêm, thân thể đã
muốn chịu không nổi quá
nhiều tinh dịch.

Công tử Cát Trữ vẫn hưng
phấn bưng bưng, "Nói, gậy
thịt đại ca ăn ngon không?"

"Có... Ăn ngon... A a... .."
Nàng nức nở, nước mắt lăn
tăn ướt xuống.

"Muốn ăn thêm nữa không?"

... Đủ rồi... Ca... Không
cần nữa... A —————"
còn chưa đợi nàng trả lời, hắn
liền ngoan độc đâm vào nàng
hai lần.

"Nói, muốn đại ca hung hăng
làm muội nữa không?"

"A a a a a... Muốn...
Xin... Đại ca..." Văn Khương
thấy rằng chính mình đã thêm
muốn chết.

"Xin ta cái gì? Hả?" Hắn ác ý
đâm vào miệng tử cung của
nàng.

"... Xin ca ca làm Văn

Khương..."

"Là như thế này sao?" Quy đầu to lớn mạnh mẽ xâm nhập vào đường đi nhỏ hẹp di thường của nàng.

"A a a..." Văn Khương lắc lắc đầu, lại vội vàng gật gật đầu.

"Có muốn ăn tinh dịch ca ca không? Hả?" Công tử Cát Trữ tiếp tục đùa mỹ nhân thờ loạn dưới thân.

"Ồ ô... Văn Khương nghe lời ca ca ..."

"Phải không? Như vậy hả?" Hấn đè vai nàng đang thả

lóng.

"A a a..." Cự vật chui vào chỗ sâu nhất của nàng thật mạnh, tử cung bị hấn đâm đau đớn không thôi, trên quy đầu hấn không ngừng tưới nước như vũ bão, nóng đến phát run.

Văn Khương rốt cuộc chịu không nổi, thét chói tai .

"A, lại muốn nữa sao... Ca lập sẽ bắn vào tiểu âm huyết của muội... Ngoan "

"A... Ca... Nóng quá" Lời còn chưa dứt, tinh dịch nóng bỏng liền bắn nhanh tiến vào trong cơ thể nàng, để tử cung

cũng có thể rụng, có thể cũng được lấp đầy.

"Kẹp chặt, ăn vào đi, ...
Không được nhả ra!"

Công tử Cát Trữ một bên đỡ
nàng bắn đầy tinh dịch, một
bên cúi đầu dấn dò bên tai
nàng...

Một mối quá. == "Nữ chánh
13t, các nàng cứ tưởng tượng
là 18 tuổi nha....

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 3

"Công chúa, ngài đã không ăn
gì cả một ngày rồi"

"Công chúa, mong ngài mở

Cong chúa, mong người mẹ
của, cầu ngài."

Văn Khương đang lau sạch
thân thể của mình, nhưng vẫn
thấy rằng không sạch. Mùi
hương Công tử Cát Trữ tựa hồ
vẫn vây quanh cơ thể của
nàng. Nghĩ đến đây, nàng lại
không tự chủ được khóc lên..

"Tiểu muội"

Nàng giật mình kinh ngạc,
ngoài cửa truyền đến âm
thanh tam ca. "Tiểu muội,
muội làm sao vậy? Hạ nhân
đều nói mấy ngày rồi muội
không ăn gì hết, mở cửa
nhanh cho tam ca xem nào."

"Không cần --, các người đi hết đi, ta không muốn gặp bất cứ ai."

"Tiểu muội, ngay cả tam ca muội cũng không muốn gặp sao?"

Văn Khương nghe được âm thanh Công tử Tiểu Bạch, lại cảm thấy thấy xấu hổ vạn phần, nếu như hắn biết nàng làm chuyện đó với đại ca, nàng nên làm sao bây giờ?

Tam ca, thật xin lỗi, Văn Khương không muốn gặp
bununh.

"Văn Khương" công tử Tiểu Bạch đề thấp thanh âm,
"Muội đã quên lời hẹn của chúng ta sao?"

Văn Khương lau đi nước mắt bên má, tam ca từng nói trước khi xuất chinh sẽ đi ngắm cảnh với nàng, bởi vì cuối năm nàng đã tới tuổi cập kê. Hắn lo lắng lúc đó sẽ xảy ra chiến tranh, cho nên xem như chúc mừng trước đó.

"Ta sẽ thực hiện lời hứa, những người khác lui xuống hết, Văn Khương, muội mau mở cửa."

Qua hồi lâu, Văn Khương
chậm rãi đứng lên, tay mở
cửa, đôi mắt đỏ hồng nhìn
qua.

"Văn Khương" còn chưa đợi
nàng nhìn hẳn, một tay công
tử Tiểu Bạch đã kéo nàng vào
trong lòng.

"Tam ca" Mắt Văn Khương
đỏ hồng, hít lấy hít để mùi
hương thanh đạm trên người
hắn.

"Văn Khương" công tử Tiểu
Bạch nâng gương mặt của
nàng lên, đôi mắt đào hoa
đỏ hồng nhìn nàng.

đứng ở hai trong mai hồng

hồng của nàng "Sao vậy? Ai lại chọc cho Văn Khương tức giận?"

Bạn đang đọc truyện Văn Khương được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 3.2

"Tam ca, ta, ta.." Văn Khương cắn môi dưới, nàng nói không nên lời, nàng cảm thấy thẹn vì chuyện không hợp luân thường đạo lý, nàng nói không nên lời

Hắn khe khẽ ôm lấy nàng, nhảy lên trên nóc nhà.

Dưới ánh trăng, sắc mặt công tử Tiểu Bạch dần dần tươi

như điêu khắc tuyệt đẹp như điêu khắc, ngũ quan cường nghị, thoát nhìn phóng đãng không câu nệ vẻ bề ngoài, trong mắt lơ đãng phản chiếu ánh trăng. Cái mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng dày vừa phải như đang cười.

Nàng đã thích ngắm hán tử bé, phụ thân cũng nói bọn họ nhìn rất giống nhau, tuy không cùng mẹ, cũng đều có bộ dáng cao ngạo lãnh đạm, thân hình nổi tiếng nhìn y đúc.

Văn Khương rừ mi dài xuống, "Chỉ là, thân thể không thoải mái mà thôi." Tuy là lời nói dối, nhưng cũng là lời nói thật.

Ba ngày trước bị công tử Cát Trữ phá thân, sau đó không biết vì sao, hôm qua "bà dì" lại tới nữa. Mà không giống có lần đầu có kinh chỉ li ti vài ngày, mà là kinh nguyệt tràn đầy, tiết khố đã thay đổi rất

nhiều, lượng máu đổ ra lúc nào cũng nhiều.

"Không khoẻ là thế nào? Cần thỉnh thầy thuốc đến khám không?"

"Không, không cần." Văn Khương vừa ngẩng đầu, liền trông thấy công tử Tiểu Bạch gần như trong gang tấc.

Ánh trăng làm nổi bật bóng
đen vuông góc với hần, mày
kiếm anh tuấn phúc hắc, đôi
mắt dài nhỏ ẩn chứa con
người đen, môi mỏng bạc tình,
hình dáng được gọt góc cạnh,
dáng người thon dài cao lớn
nhưng không tục tằn, giống
như chim ưng trong đêm đen,
lạnh lùng cô đơn lại khí thế
bức người, độc lập tách biệt
khỏi đất trời ngạo nghễ.

Hơi thở của hần phà ra hết
hai tai nàng.

Không được, Văn Khương
theo bản năng lùi về phía sau.

"Văn Khương" hấn ôm chặt
nàng, thất lũng thiếu nữ mảnh
khảnh bị hấn chế trụ. Gió đêm
mang theo khí lạnh xâm nhập
thiếu nữ, vai của nàng có chút
run run.

"Văn Khương lạnh sao?"

"Không, không có." Nàng
muốn đẩy ra hấn, khoảng

cảnh tiếp cận quá mức làm
tim nàng đập nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 3.3

"Còn nói không có?" Hấn bắt
lấy tay nàng, đưa bàn tay lạnh

rủn để trước ngực mình.

Văn Khương nhất thời xấu hổ đỏ mặt, nàng đã có kinh nghiệm phòng the, giờ phút này thân thể bị hắn ôm chặt như vậy, nhất thời nóng lên nhiều.

Không biết có phải do đang kì kinh nguyệt, thân dưới trào ra một cô nước nóng.

"Văn Khương, đang giận tam ca sao?"

"Không phải, không có."
Nàng cảm thấy thẹn với phản ứng của mình.

"Lần này nhân thời tiết duyên cớ, cho nên so với ban đầu dự tính chậm nửa tháng. Văn Khương chỗ có trách ta."

"Sẽ không." Văn Khương ngửi được hơi thở xạ hương nam tính trên người hắn, bất giác mặt đỏ tai hồng.

"Tại sao sắc mặt hồng như này?"

"Tam ca, mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi."

"Mệt nhìn ta này, bởi vì với

vũ gặp mệt, quên mất thời

gian, là tam ca không tốt.”
Công tử Tiểu Bạch dẩu ý cười
bên môi, ôm nàng khe khẽ
dừng ở trước khuê
phòng.” Ngày mai tam ca dẫn
muội đi săn thú. Đi nghỉ ngơi
sớm đi.”

”Dạ.” Văn Khương khe khẽ
khép lại cửa, thân thể ngay
sau đó mềm nhũn đi, nàng
không bao giờ có thể là Văn
Khương vô ưu tự tại trước đây
được nữa.

Ánh mặt trời ấm áp quay
như con thoi làm ấm hơi thở.
Thư thái, lâu dài. Hương vị
hoa tử đàn, tràn ngập vào

ngay xuan, lay hei không gian
thoang thoáng giữa đất trời,
dưới ánh mặt trời, cùng nhau
nở rộ đẹp tuyệt trần, ngây
thơ nhẹ nhàng, tràn đầy hình
ảnh của vẻ cô đơn sâu lắng
không lường trước được.

Văn Khương đã có một thời
gian học cách cười ngửa,
nhưng hôm nay nàng có vẻ
không quan tâm lắm.

Công tử Tiểu Bạch ý bảo thủ
hạ Thảo Mối Bì Phu đi săn
hươu nai, mình cố ý thả chậm
tốc cười.

"Tiểu muội, thế nào, không vui
sao?"

"A không có a. Chỉ là ta

không đi săn thú, chỉ có thể
cưỡi ngựa với người da đỏ đi
theo tam ca."

"Hôm qua muội đi thú không
được, lại không ăn cơm lại
không ra khỏi cửa. Ta hỏi
cung nữ, cũng không có người
có thể nói ra nguyên nhân.
Đến cuối cùng là sao vậy?"

"Không có gì, tam ca, huynh
nhanh đi săn thú đi." Văn
Khương đau đầu.

"Hừm? Chẳng lẽ là vì chuyện

non nhan voi Trinh quoc cong
tu sao?" Cong tu Tieu Bach
nheo doi mat lai, đánh giá
nàng.

Uy phục vàng nhạt bao bọc
thân thể hoàn toàn chưa phát
dục của nàng, dáng người lả
lướt cũng đã có phong thái
tuyệt vời, mái tóc với sa tanh
trong suốt sáng bóng, nếu
không phải nhờ Tuyên
Khương tỷ tỷ, nàng nguyên
bản không biết ăn diện như
vậy.

"Mối không phải." Văn
Khương trừng mắt liếc hần
một cái, "Ai muốn gả cho cái
ai Trinh quốc công tu? Văn

Khương không thích hẳn."

"Hả? Vậy Văn Khương đây thích loại người thế nào?"
Công tử Tiểu Bạch trêu ghẹo nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 3.4

"Người trong lòng Văn Khương chỉ có thể ở trong lòng, không thể nói cho người khác." Nàng đỏ mặt cúi đầu.

"Tam ca cũng không thể nói sao?"

Văn Khương mặc áo tơ lụa, vừa mới chuẩn bị trả lời chợt nghe âm thanh Thảo Môi Bì Phu từ xa.

"Được rồi, Thảo Môi Bì Phu chắc là săn được con gì rồi, chúng ta chạy nhanh đến đó xem."

"Thảo Môi Bì Phu cười ngựa rất giỏi đó." Công tử Tiểu Bạch chút vui mừng khích lệ hẳn.

Thảo Môi Bì Phu vụng trộm nhìn qua Văn Khương, hai mắt Văn Khương lại không hề có cảm tình đảo qua mặt của hắn, nhất thời, tâm của hắn lại trầm xuống.

"Bẩm công tử, vừa rồi Thảo Môi Bì Phu săn thú trông thấy ở đằng xa có thôn trấn, công tử có muốn đi xem hay không."

"Bên kia cánh rừng còn có thôn trấn à, được, chúng ta đi qua xem."

Từ xa đã thấy thôn trấn cổ kính mộc mạc, lộ ra một chút bi thương, gió nhẹ phảng trong không khí tràn ngập mùi khói bếp nồng đậm, nắng chiều màu chanh hồng từ phía chân trời chiếu đến hòa với mùi khói phảng phất.

"Thảo Môi Bì Phu, đêm nay chúng ta ở nơi này. Trước hết người đi tìm hiểu một chút."

"Thuộc hạ tuân theo công tử phân phó."

"Cười ngựa lâu như vậy chắc cũng mệt rồi." Công tử Tiểu Bạch đỡ lấy Văn Khương, nhẹ nhàng bế tiểu thư chân ngắn xuống dưới.

"Hoàn hảo." Văn Khương nhột nhạt nở nụ cười, nắng chiều chiếu vào chuỗi ngọc trên đầu nàng làm cả người nàng đều có màu vàng, khuynh quốc khuynh thành tươi cười làm lòng công tử Tiểu Bạch nao nao.

"Văn Khương của chúng ta xinh đẹp đẹp như vậy, tương lai khẳng định là giai nhân khuynh quốc khuynh thành."

"Tam ca còn nói đùa, làm sao muội so được với Tuyên Khương tỷ tỷ."

Công tử Tiểu Bạch nhú nhú mày, nàng còn nhỏ, nàng còn không biết Tuyên Khương trước kia đã sa thân vào điều xấu (cụ thể là kiểu dâm dục,...

"Thật vậy chẳng?" Văn Khương nâng hai mắt lên, nhìn xung quanh đảo dặt theo dõi biểu hiện của hắn, "Còn Văn Khương so với cô gái xinh đẹp ca và mới thú thì sao?"

Tâm Công tử Tiểu Bạch đột ngột trầm xuống, nếu không phải bảo thúc ra lời đề nghị, hắn sao có thể cười một thê thiếp thông phòng, thậm chí hắn còn không thèm nhìn kĩ khuôn mặt tinh tế của các nàng. Mỗi đêm, hầu hạ dưới thân hắn mà nói cái gì giống với không giống? Người hắn yêu từ trước đến giờ không phải các nàng.

"Tiểu nha đầu đừng hỏi nhiều như vậy." Hắn bóp chặt khuôn mặt khá ái kiều diễm của nàng.

"Ta đã không còn nhỏ, ta biết hết, cái gì ta cũng biết." Trên mặt Văn Khương xuất hiện hai đám mây đỏ. (đỏ mặt ấy.

"Ta biết tam ca thích người đẹp a, nếu không sẽ không cưới vài người chị dâu thông phòng." Văn Khương cười rộ lên, "Huống chi tam ca cũng chỉ lớn hơn Văn Khương bốn tuổi mà thôi, muội không phải tiểu nha đầu."

"Còn nhỏ đã ghê vậy rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Công Tử Tiểu Bạch (Hai)

Thảo Môi Bì Phu mang tin tức về: nơi đằng trước chính là biên giới Cừ quốc, trấn nhỏ này đang tổ chức lễ Cầu Màng nhưng náo nhiệt một cách kì lạ.

"Ca, lễ Cầu Màng là cái gì vậy?" Tâm tình Văn Khương tựa hồ tốt lên một chút, đến đây có tí tò mò.

"Đây là tập tục "Xuân tế". Cũng là ngày hội mà người Cừ quốc yêu nhất.

**Xuân tế: hàng năm làng tổ chức tế Kỳ phúc (cầu an, cầu phước), từ 10 tháng 2 đến 15 tháng 2 với nghi thức và nội dung giống hệt như Kỳ Yên ở miền Nam – Lễ tháng 2 là Tế Kỳ Phúc còn gọi là “Xuân tế.”*

"Thảo Môi Bì Phu, người tìm được chỗ ở sao?"

"Khởi bẩm công tử, phía trước có hộ gia đình, chỉ có một vị công tử, hắn đồng ý cho thuê một gian phòng ở cho chúng ta ở lại."

"Rất tốt." Công tử Tiểu Bạch nhìn ngọn lửa xa xa sáng quắc, dắt Văn Khương, đi theo Thảo Môi Bì Phu tới quốc thành nhỏ.

Trên trấn nhỏ toàn là người đi bộ, ngã tư phồn hoa giờ phút này gắn lên cây đuốc chính tề,

Văn Khương lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người như vậy chen chúc nhau ở cùng một chỗ, kéo tay công tử Tiểu Bạch không buông, không kịp nhìn.

"Ca, đó là cái gì?" Văn Khương chỉ vào một nữ tử ở đằng xa.

Nữ tử kia quần áo ngắn nắp, môi phiếm đỏ căng mọng, ánh mắt đoạt hồn, tư thế đánh đàn cũng rất là tao nhã.

"Không phải ai cũng là người tốt, không nên nhìn."

"Nhưng mà, mọi người đều đang nhìn nàng a, nàng rất đẹp nha."

"Muội đi theo tam ca ngắm đèn hay ngắm nữ nhân?"

"Cả hai, dù sao tam ca thích mỹ nhân, nếu có thể giúp tam ca chọn lựa một mỹ nhân, cũng là công lao rất lớn."

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 4.2

"Đồ ngốc." Công tử Tiểu Bạch nhéo nhéo tay nàng.

"Ca, huynh xem đèn lồng bên kia kia, đẹp quá nha."

"Văn Khương --" hắn còn chưa kịp giữ chặt tay nàng, nàng đã buông tay hắn ra, chạy một mình tới trong hẻm kế cửa hàng.

"Văn Khương ----" biến người rất nhanh bao phủ thân hình nhỏ con của nàng, đáng chết, nha đầu kia, từ bé rất ít khi ra ngoài, bây giờ nhìn thấy cảnh náo nhiệt như thế này chắc chắn rất tò mò, hắn phải nắm chặt tay nàng hơn nữa.

"Văn Khương --" hắn đã muốn mặc kệ cảnh đẹp xung quanh, chỉ nghĩ đến việc chạy nhanh để tìm được Văn Khương. Ban đầu là dốt nàng đi giải sầu, nếu trong lúc giải sầu mà lạc mất nàng, đây không phải hắn đang tìm đường chết à.

"Tam ca, huynh xem, cái đèn lồng này vẽ cả đồng hoa lên nha, đẹp quá." Văn Khương đại khái nghĩ công tử Tiểu Bạch sẽ theo kịp liền, vì thế đầu không thèm ngẩng lên, liền chỉ vào ngọn nến trong chiếc cốc đỏ khua tay múa chân vui mừng.

"Ta cũng thấy, đẹp thật."

Văn Khương sửng sốt một chút, ngẩng đầu, trông thấy một khuôn mặt xa lạ.

"Thật xin lỗi, ta tưởng sau lưng ta là huynh trưởng."

"Không sao." Người nọ có vẻ cực kì khiêm tốn.

Văn Khương nhất thời có chút luống cuống.

"Cô nương bị lạc người nhà?"

Văn Khương cúi đầu, không biết nên nói tiếp thế nào.

"Hay là ta dắt cô nương đi tìm ca ca cô, thế nào?"

"Không, không cần."

Văn Khương nhắc làn váy lên, chạy vội trở về nơi mình vừa tới.

Hào quang nàng mang đến khiến cho ánh nền xung qu
ảm đạm thất sắc, cho dù tuổi tác còn bé, nhưng
cũng đâu không được nhan sắc khuynh thành, đêm
xuống, mái tóc đen nhánh lóe sáng kỳ ảo, người
nọ đứng sau nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn về
phía trăng đang nhô cao, hơi hơi thở dài.

"Văn Khương!" Công tử Tiểu Bạch chạy
tới hướng muội muội rồi ôm chặt nàng.

"Ca!" Nàng thở hồng hộc.

"Về sau không được lạnh chanh như thế, nếu

như muối mất tích, thế nào ta cũng phải đền mạng cho phụ vương."

"Ai --" Văn Khương trừng mắt nhìn,
"Tam ca không phải lo lắng Văn Khương, mà là lo lắng cho đầu của mình."

"Tiểu muội, muội đương nhiên biết trong lòng ta, muội như hòn ngọc quý, sao có thể nói lung tung được?"

"Được rồi, tam ca cũng không cần nịnh nọt, huynh xem, phía bên kia có rất nhiều người thả đèn, chúng ta cũng tới đó nào?"

"Muội nha --" Công tử Tiểu Bạch bắt đầu đi nở nụ cười.

Một đôi bích nhân đi trên con đường náo nhiệt nhỏ sột hời hợt:

"Người đẹp như vậy, ta còn chưa bao giờ gặp qua."

"Đúng vậy."

"Ta nghĩ chắc chắn là vương tôn quý tộc đến Tân quốc."

"Ai là người Tân quốc?" Văn Khương nghe thấy bọn họ nghị luận nhìn không được phản bác một câu.

"Văn Khương!" Công tử Tiểu Bạch giữ chặt nàng, ý bảo nàng không cần nhiều chuyện.

"A, tiểu nha đầu, cho hỏi một chút, ngươi là người nước nào vậy?" Vài nam nhân đeo trang sức lạ không có ý tốt vây quanh đây.

"Các vị, tha thứ cho muội ta nhiều chuyện, chúng ta chính là thương nhân Cử quốc theo thầy tôi đây."

"Thương nhân?" Trong đó có nam nhân dẫn đầu đi tới nơi hai huynh muội, "Ta thấy không giống."

"Chớ có vô lễ!" Thảo Mối Bì Phu đã đưa tay lên đặt trên thân kiếm.

"Thảo Mối Bì Phu!" Công tử Tiểu Bạch quát bảo hấn ngưng lại.

"Vị công tử này, xem ngài khí độ bất phàm, chúng ta không ngại giao lưu làm bằng hữu, thế nào?"

"Ta cũng không giao lưu với người vô danh."

"Ngươi, quả thực không có phép tắc gì hết!" Độc Nhãn đứng bên cạnh tên đứng đầu đã muốn nổi trận lôi đình.

"Ai, mong công tử không chấp nhặt nô tài nhà ta. Ta là đông di nhân*, tại hạ Hắc Đản, không biết có hãnh diện để làm quen với công tử không?"

"Ở đây mình giữ nguyên cơ vì đông di (di chuyển), người di chuyển thì mình nghĩ như kiểu người đi du lịch nơi này tới nơi khác, và không biết dịch sao hết. T-T Không có raw khó ăn thật."

"Hôm nay sắc trời đã tối muộn, không tiện, xin thứ lỗi." Công tử Tiểu Bạch thở dài rồi thi lễ, kéo Văn Khương ra khỏi phố xá sầm uất.

"Chủ nhân, bọn họ không tôn trọng ngài! Muốn ta đi trừng phạt họ không." Độc Nhãn nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, hung hăng nhổ một miếng nước miếng xuống đất.

"Người không phải đối thủ của vị công tử đó. Mục tiêu của chúng ta là con bé kia, buổi tối người cho các huynh đệ thăm dò chỗ bọn họ ở, nhớ không được hấp tấp."

"Vâng, chủ nhân."

Hai huynh muội và Thảo Mối Bì Phu cùng nhau gõ cửa hộ gia đình cho thuê đó.

Chỉ thấy trên bờ có hoa liễu vì điệp, trong hồ có thủy hạnh hương lãng, tỏa mùi hương tự nhiên, hình như có cảm giác quay về hồi ức của người xưa, hoa quỳnh thường ngày nhô lên nở rộ hết mức không loài hoa nào có thể sánh bằng.

Công tử Tiểu Bạch đã lĩnh hội được quang cảnh thừa thớt thê thảm như thế, lòng không lạnh, trên miệng vô tình ngâm thành một bài thơ: "Hồ nước vào thu thổi lạnh, thổi nên bao nhiêu dáng

nhìn nông nhàn. Hoa uêu lạng đẹp không lại trong
khổ, giọt sương rơi xuống át đi bí mật. Ban ngày
không nghe được tiếng gõ cửa, ong bướm ngoan cổ
ngồi đánh cờ*.”

* Thật tình nguyên câu này mình dịch word-by-word. (

”Công tử có thần thái tài hoa.” Từ bên
trong một nữ tử hồng y đi ra ngoài, dung nhan nhìn
cũng coi là tuyệt sắc, tùy ý búi tóc khoác áo càng
có phong thái tao nhã.

”Ca, là nữ tử mình mới gặp.” Văn Khương
kéo ông tay áo huỳnh trưởng.

”Huỳnh muội ta là nhân sĩ Lang Gia, đang đường
về kinh đô, mượn phòng nghỉ chân, không biết có
quấy rầy phủ của cô nương?” Công tử Tiểu
Bạch tao nhã.

”Người nhà huỳnh đã báo cho ta biết, thỉnh
công tử cứ tự nhiên.”

”Ca ca, người thấy nữ tử này có đẹp hay
không?” Văn Khương nhỏ giọng nói thầm trong tai
công tử Tiểu Bạch.

Công tử Tiểu Bạch cười nhẹ, không trả lời,
lập tức đi theo nữ tử vào trong phòng.

Bữa tối khi hồng y nữ tử và ca ca đã trở lại,
công tử Tiểu Bạch mang thú rừng vừa săn được
vào buổi chiều và hai vị huỳnh muội tới. Văn
Khương đói không chịu được, không để ý hình
tượng ăn uống. Khi nàng ăn xong, mới phát

đang ăn ngấu ngấu. Nhưng ăn xong, mọi người
hiện ca ca đang cười cười nói nói với hai vị
huynh muội kia, không khỏi có chút cô đơn.

"Công chúa, nước ấm nấu ấm lắm, người có
muốn đi nghỉ ngơi sớm hay không?" Thảo Mối Bì
Phu thấy nàng một mình cô đơn, liền tiến đến
đó hỏi.

"Bây giờ ta chưa muốn ngủ." Văn Khương
cúi đầu choàng hai lớp áo.

"Nhưng mà, công tử vừa mới phân phó ta phải
hầu hạ nàng nghỉ ngơi, hấn nói hấn sẽ ngồi
tâm sự với công tử đằng kia."

Văn Khương quả thật có chút mệt mỏi, hướng hồ
kỳ kinh nguyệt còn chưa kết thúc, nàng quay đầu
nhìn ba người bọn họ "VẬY, ta ngồi trong
phòng đợi tam ca và bọn họ nói chuyện xong, tam ca
đã đồng ý kể cho ta nghe về hình dáng của
Trường thành mới xây."

Bạn đang đọc truyện Văn Khương được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 11: Giới Tử Thôi Thần Bí

Màn đêm sáng tỏ cất dấu một suy nghĩ ưu sầu, ánh trăng không phải sáng ngời như vậy, ánh sáng âm đạm lặng lẽ dừng ở trên mặt.

Văn Khương lặn qua lộn lại ngủ không được, ước chừng là điều kiện sống trong vương cung quá tốt, đến nơi như vậy, ngược lại có chút khó có thể ngủ.

Nàng vẫn tai nghe ngoài cửa sổ âm thanh lá cây bị gió thổi đến kêu xào xạc, trong lòng sợ hãi từ đầu dâng nhẹ nhẽ tới. Nhưng nghĩ lại, Thảo Mối Bì
Phu và tam ca đều đang ở trong phòng nàng, liền an tâm một chút.

Mắt châu nghịch ngợm trời sinh của nàng đảo mắt nhìn quanh, rón ra rón rén nhảy xuống giường, lặng lẽ mở cửa phòng ra theo vách tường rồi đi qua gian
phòng tam ca đang nói chuyện phiếm.

Vốn tưởng rằng nữ tử tuyệt sắc kia vẫn còn ở đó, lại chỉ nghe thấy tam ca cùng âm thanh một nam nhân khác. Thanh âm bọn họ rất thấp, nhưng nàng
nghe loáng thoáng vài chữ thần binh thượng cổ, ấn tượng trong tai nàng, tam ca của nàng luôn là người tao nhã lạnh lùng thích yên tĩnh, làm sao hấn có thể
thấy hứng thú với cái thần binh gì đó?

Nội dung nói chuyện làm nàng càng tò mò hơn.

"Tiểu muội" nàng vừa trở lại phòng mình chợt nghe âm thanh tam ca bước chân tới.

"Đã trễ thế này còn đứng nghe lén cạnh tường?" Hắc cười rồi phủ thêm áo khoác dày của mình cho nàng, Văn Khương ngửi được trên quần áo có mùi hương nước hoa*, nàng nhũn nhũn, chắc là mùi hương của nữ tử mỹ lệ kia, lòng của nàng có điểm mất mát.

*Nguyên văn là mùi hương Molly mà err... Mình không biết dịch là gì.

"Vâng, vậy cũng được." Nàng đảo mắt châu tròn, lại cười rộ lên, "Nhưng mà, ca ca đồng ý khi trở về sẽ dẫn muội đi xem trường thành mới xây, muội chưa từng đi qua, nói cho muội biết đi, hình dáng nó như thế nào?"

"Ngày mai có chịu đi không?"

"Không đi "

Thời điểm hai huynh muội nói nói cười cười, ngoài phòng đột nhiên truyền đến một trận tiếng động lớn như tiếng đánh nhau.

"Hừ" Công tử Tiểu Bạch làm thế thủ với Văn Khương, ý bảo nàng đừng lên tiếng và đứng sau lưng mình.

"Ca" Văn Khương vừa định mở miệng hỏi chút cái gì đã bị hắc lấy ngón tay khe khẽ đặt trên môi, đôi môi mềm ẩm áp của nữ hài truyền đến cảm xúc hấp dẫn, công tử tiểu bạch cảm thấy hạ thân căng thẳng.

Bà nội nó, có vậy mà cũng..

"Đừng lo lắng, ta không sao, chỉ là bọn hắc có rất nhiều người, ta có thể chống cự hơn muội, cho nên, muội phải trốn thật kỹ, hiểu không?"

"Tam ca cẩn thận."

Hắc mỉm cười với nàng, liền xoay người tiến vào trong viện.

Văn Khương trốn vào rương cũ mục nát trong góc sáng, lòng bất an mà đợi.

"Các người đến đây có mục đích gì?" Công tử Tiểu Bạch đỡ được chiêu thức sắc bén Hắc Đan.

"Tiểu Bạch công tử, người Đông Di chúng ta bị Tề quốc các người áp bức đến mức đã không có nhà lại không có nước, người nói xem?" Nói xong Hắc Đan lại hung hăng phi tới hắc.

"Công tử cẩn thận." Một mình Thảo Môi Bì Phu đang chống lại những người khác bên kia phòng của công tử đồng thời hô to một tiếng với công tử.

"Người Đông Di không tuân thủ luật pháp, có liên quan gì tới người Tề chúng ta?" Công tử Tiểu Bạch nhận ra khí lực của đối phương cực kỳ kinh khủng, hổ khẩu* của hắc bị thương bởi kiếm của mình.

*Hổ khẩu (虎口): Chỗ khe ngón tay cái với ngón tay trỏ

"Bá ——" chỉ thấy ngân châm của vô số ám vệ phóng đến, hai vị công tử và Thảo Môi Bì Phu vội vàng trốn đi.

"Chúng ta có nhiều người, đánh tiếp, các người cũng không giành được thế chủ động, ta khuyên các người nên bỏ cuộc đi." Mặt Hắc Đan dữ tợn cười hắc hắc, căn bản không đem bọn họ để vào mắt.

"Có khinh người quá đáng không?" Đột nhiên, trong không trung truyền đến thanh âm nữ tử.

"Là ai?" Hắc Đan và đám người đều giật mình.

Một thân ảnh sắc đen lướt nhẹ đáp xuống trong đình viện, nàng thân như ánh trăng, đầu đội mũ thần tinh xảo, mọi người mặc dù không thấy rõ diện mạo của nàng, nhưng tuyệt đối có thể đoán ra được nàng cũng có khí thế tao nhã.

"Xin hỏi, các hạ là?" Hắc Đan luôn tự đề cao bản thân mình, căn bản không đem người tới để vào mắt.

"Bồng bênh độc lập tuyệt trần, không hỏi tới thì không hỏi tình." Nàng chỉ nói một câu này.

"Phong cô nương? Là Phong cô nương - người thừa kế Hồ Thịnh phục sinh Tiên Thiên trên giang hồ đồn đại." Công tử Tiểu Bạch mở miệng đầu tiên.

"Sát khí của các người quá nặng, nhanh chóng thu hồi lại đi." Nàng cũng không để ý tới công tử Tiểu Bạch, lập tức đi đến trước mặt Hắc Đan phóng ra sợi chỉ mỏng, người chỉ cách hắc có vài thước, đã thấy thân hình hắc lắc điên cuồng, đứng không vững.

"Không, người điên rồi!" Khóe miệng Hắc Đan đã chảy ra máu, phát lệnh cho thủ hạ và những người liên quan tới phục thù "Chúng ta đi."

"Tạ ân cô nương cứu mạng." Thảo Môi Bì Phu làm dáng áp với nàng trước tiên.

Nữ tử toàn thân sắc đen đi tới vị công tử sau lưng công tử Tiểu Bạch, "Nay, ta đã hoàn thành thứ ta nợ ngươi, không hẹn ngày gặp lại."

"Ngươi?" Hắn dừng ở nàng, giống như trên đời có bao nhiêu từ ngữ, lại nhất thời khó mà mở miệng.

Còn chưa đợi công tử Tiểu Bạch nói cảm ơn, nàng đi một vài bước rồi thân hình biến mất, giống như trước giờ chưa từng tới.

"Giới công tử?" Công tử Tiểu Bạch đưa ánh mắt khó hiểu về vị công tử kia.

"Chính là một người cũ mà thôi." Giới Tử Thôi cười hững hờ.

Công tử Tiểu Bạch còn muốn nói nữa, nhưng cảm thấy khí huyết dâng lên, "Phốc ————— "

"Ca ——" Văn Khương từ trong phòng chạy ra đã thấy công tử Tiểu Bạch cả mồm đầy máu tươi.

"Công tử" Thảo Môi Bì Phu chạy nhanh đỡ lấy hắn.

"Đề ta xem." Một bên Giới Tử Thôi chế trụ cổ tay hắn.

"Ca ca ta bị gì vậy?"

Giới Tử Thôi nhú nhú mày, "Trước kia hắn từng bị thương rồi?"

Thảo Môi Bì Phu liếc nhìn Văn Khương, sau đó yên lặng gật gật đầu.

"Hắn trúng độc của người Đông Di, này độc có chút khó giải, mà chi phí thì khá mắc."

"Ta không sao," công tử Tiểu Bạch phát phát tay, "Thảo Môi Bì Phu, ngươi đưa Văn Khương trở về Thuần Vu trước."

"Không, muội không đi." Văn Khương nhận ra ngữ khí nói chuyện của hắn càng yêu, nước mắt nhanh chóng tràn ra hốc mắt.

"Đưa ngốc, ta không sao, khóc cái gì?" Công tử Tiểu Bạch lấy thân lau nước mắt của nàng.

"Tóm lại, muội muốn ở với huynh, huynh không thể đuổi muội về."

Một bên Giới Tử Thôi dặn dò Thảo Môi Bì Phu vài câu, sau đó nói với công tử Tiểu Bạch: "Chỗ này cũng không nên ở lâu, các ngươi đi tới trước Lang gia chờ ta."

"Thỉnh công tử hãy cứu ca ca ta." Văn Khương làm đáng ấp*.

*Đại khái là để hai tay trước ngực, nắm chặt lại cúi đầu cảm ơn ấy, nếu ai xem phim cổ trang có thể tưởng tượng ra.

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thuốc Của Giới Tử Thôi

"Công chúa, người chạy xe ngựa có vẻ khá mệt, nên chạy có vẻ chậm, nhưng mà thân thể công tử như vậy, không thể cưỡi ngựa đoạn này. Chỉ có thể làm phiền ngài ngồi lên xe với công tử." Tang Du thấy công tử Tiểu Bạch đã sắp ngủ, không khỏi lo lắng.

"Tang Du, đầu tiên chúng ta tới Lang Gia đi, Giới công tử không phải nói hắn sẽ đuổi theo sau chúng ta, chữa bệnh cho ca ca sao."

"Được, thỉnh công chúa ngồi xuống, ta lên phía trước đánh xe ."

Văn Khương vươn tay nhỏ bé sờ sờ cái trán công tử Tiểu Bạch, phát hiện ra độ ẩm nóng dọa người.

Sau tối hôm qua hắn nôn ra máu rồi ngủ liên miên như vậy, bây giờ làm nàng có chút lo lắng, tuy Giới Tử Thôi từng nói đây là hiện tượng bình thường nhưng là nếu Giới Tử Thôi không kịp chạy tới, chỉ sợ tình trạng của ca ca càng ngày càng tệ.

Nàng thật sự có chút sốt ruột, trong trí nhớ của nàng, tam ca chưa từng yếu ớt như thế, đều là do nàng, vì bảo vệ nàng, hắn mới bị thương.

"Sao lại khóc nữa" cái mũi vừa có ẩm ướt chút thì nàng chợt nghe thanh âm khàn khàn của ca ca, lau mắt ướt, "Ca, huynh có đau quá không, có không thoải mái chỗ nào không."

"Đưa ngựa" xe ngựa đột nhiên xóc nảy kịch liệt một chút, Văn Khương ban đầu là cúi đầu nhìn hấn, kết quả lúc sau ngã xuống trước ngực của hấn.

"Công chúa, có xảy ra chuyện gì không?" Thảo Mồi Bì Phu lớn tiếng hỏi.

"Không có việc gì."

"Ca, vừa rồi muội có đụng vết thương huynh không, có nặng lắm không?"

Sau khi công tử Tiểu Bạch trúng độc thân thể cực kỳ không khỏe, giờ phút này càng cứng ngắc hơn, hấn hung hăng dùng tay giữ chặt cổ tay nàng "Của ngươi thù cùng sa đâu?"

Văn Khương sợ tới mức xích người về sau, "Ca, huynh nhìn lầm rồi."

"Văn Khương" hấn đè lại khí huyết cuộn cuộn trong ngực, cưỡng chế tức giận.

"Ca, " Nước mắt của nàng mới tí đã phun trào ra, mang theo tâm đau đến phé liệt xin lỗi.

"Là ai?" Hấn không khỏi thêm lực mạnh vào tay yếu, uấn giận trong mắt hấn ngưng tụ, ánh mắt hấn thiêu đốt nhìn nàng, giống như không tin nàng có thể làm ra chuyện này.

"Thực xin lỗi." Nàng lả chã rơi lệ, mang theo thống khổ với bất an.

"Văn Khương, " Hấn nhẹ ấn ngực bị thương, "Muội không giống Tuyên Khương tỷ tỷ, chính muội không thể thiếu tự trọng."

"Tuyên Khương tỷ tỷ làm sao vậy?" Nàng giật mình ngẩng đầu nhìn hấn, giống như vừa nghe được tin tức không bình thường.

"Chuyện này muội không cần biết." Hấn buông tay cổ tay nàng, kéo lấy thành cửa sổ xe ngựa ngồi dậy.

"Phụ vương đã dạy rằng tỷ tỷ là một người tốt, chẳng lẽ cha lại gạt ta?"

"Văn Khương, muội là công chúa duy nhất của Tề quốc chúng ta, nếu muội cũng giống như Tuyên Khương, khi đó phụ vương sẽ rất tuyệt vọng."

"Tuyên Khương tỷ tỷ đến cuối cùng là sao vậy?"

Hấn bình tĩnh nhìn nàng, môi đỏ mọng chu ra, làn da nõn nà, tay và cổ tay mềm trắng nõn, nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành và dưới thân thể của nàng đã bị đánh dấu. "Hôn sự của muội, đều là do chuyện của Tuyên Khương rơi vào tai Trịnh quốc thái tử nơi đó, cho nên mới bị từ chối."

"Dù sao muội cũng không thích hấn." Văn Khương đô đô cái miệng nhỏ nhắn, có vẻ không sao cả.

"Vậy muội thích ai? Muội không thể mặc kệ mình thích gì, sẽ lập tức phát sinh chuyện và kéo theo những người không liên quan." Công tử Tiểu Bạch lên giọng, đối với muội muội này, hấn đại khái là quá mức dễ dãi.

"Không phải lỗi của muội." Văn Khương bị vẻ mặt nghiêm khắc của hấn dọa, phết phết cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất không được.

"Vậy muội có định gả cho người nọ không?"

"Làm sao có thể?" Nàng kinh ngạc nhìn hấn.

"Vậy tại sao lại cho người ta tùy ý chạm vào muội?" Hấn che lồng ngực của mình, hiệu lực của loại độc kia càng phát tán mạnh hơn.

"Là đại ca, hấn..." Văn Khương cúi hạ ánh mắt xuống.

"Muội nói cái gì?" Hấn nhìn nàng chăm chăm, trong mắt mang theo điên cuồng và đau đớn khó có thể tin, tay dựa trên bệ cửa sổ xe ngựa mạnh mẽ dùng sức, đem bệ cửa sổ bằng gỗ bóp nát thành nhiều mảnh, "Đáng chết. Hấn luôn luôn thích làm xằng làm bậy, thế mà ngay cả muội cũng không buông tha."

"Muội xin lỗi" Văn Khương nước mắt như mưa rơi.

Dung nhan lệ hoa đài vù giờ phút này nhìn thấy xinh đẹp đến hết hồn, trên người nàng truyền đến hương hoa quế thân nhiên, làm sự nổi giận của hấn thoáng vơi.

"Công tử, Giới công tử chờ chúng ta phía trước." Tang Du ngồi trên ngựa đầu xe, ngừng xe ngựa.

Giới Tử Thôi vén lên rèm xe ngựa, "Thỉnh công chúa đến phòng trước dùng lửa nhỏ sắc thuốc này nửa canh giờ, Tang Du và ta phải đi tìm hai loại thuốc khác nhau, nếu không làm theo sẽ khiến độc được trong cơ thể phát tán đến mức khủng khiếp, sợ khó có thể khỏi hấn."

Văn Khương nhận thuốc, "Đa tạ Giới công tử."

Đợi sau khi Tang Du và Giới Tử Thôi sắp xếp hai người ổn thỏa, Văn Khương tiến bước hai người rồi giúp đỡ công tử Tiểu Bạch dựa vào trên đồng cỏ khô, mình làm theo lời đi sắc thuốc.

Vừa mới sắc xong thuốc đổ vào trong bát, trời đã nổi mưa to, hạt mưa lớn rơi xuống, rót xuống bề cửa vang lên tiếng bịch bịch. Mưa rơi càng lớn, trời đất giống như được che bởi bức rèm vô cùng rộng lớn, một mảng sương mù mê mang. Mưa rơi xuống đình xe ngựa đối diện, từng hạt nước văng lên tung tóe, giống một tầng khói mỏng bao phủ trên đầu. Mưa theo mái hiên chảy xuống dưới, ban đầu giống chuỗi ngọc bị đứt, dần dần gần bó thành một sợi dây, trên đất nước càng ngày càng nhiều, tụ hợp lại thành từng dòng suối nhỏ và hẹp.

"Ca, uống thuốc." Nửa thân Văn Khương đều bị gió thổi mưa xối đi vào phòng.

"Phòng này nhỏ, lại không che được mưa gió, mọi người nhanh chạy đi thay quần áo sạch sẽ." Công tử Tiểu Bạch một ngụm uống sạch.

"Quần áo đều không ở trên xe ngựa, chờ mưa tí nữa tạnh, ca ca không cần lo lắng cho muối." Văn Khương vén vén mái tóc bị mưa ướt, lại không biết quần áo trắng thuần khiết sau khi bị mưa to xối dãn chặt lên người, đáng người là lướt dưới quần áo ướt vừa nhìn đã thích ngay.

Công tử Tiểu Bạch cảm giác bụng dưới phản ứng mạnh như một cây đuốc vừa bị đốt, thuốc vừa uống vào cũng làm yết hầu khô lại.

"Ta mệt" Hần phát tay áo với nàng, ý bảo nàng tránh xa hẳn một chút.

"Ca, huynh không sao chứ?" Văn Khương nào hiểu thâm ý của hắn, một mực cho rằng thân thể hắn không thoải mái, tay nhỏ bé lạnh như băng vô ý xoa gương mặt tuấn mỹ của hắn, phát hiện ra độ ẩm cao dọa người.

"Đáng chết ——" Công tử Tiểu Bạch ôm kín ngực, "Giới Tử Thôi bỏ gì vào trong thuốc?!"

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Chương 7

"Giới công tử chỉ phân phó muối sắc thuốc uống. Ca, ca đừng làm muối sợ." Văn Khương bị biểu hiện bất ngờ của hắn dọa sợ không nhẹ.

"Muối trở về trên xe ngựa, mau!" Giữa trán công tử Tiểu Bạch đã kiềm chế mồ hôi, hắn cắn răng, gắt gao nhìn chăm chăm Văn Khương.

"Không, muối không đi. Tam ca, ca,

như vậy làm muối lo lắng lo lắng."
Nàng khóc muốn giữ chặt tay hắn

"Bốp - -" hắn hung hăng hất nàng
ra. "Tam ca nói muối cũng không
nghe sao?"

"Ca..." Văn Khương thấy hai mắt
hắn ửng đỏ, giữa trán hay trong tóc
đều là mồ hôi, nhìn không được nhẹ
nhàng lấy khăn lụa ra lau giúp hắn

Trong nháy mắt tay nàng đụng vào
hai má hắn, hắn mạnh mẽ kéo nàng
qua, giữ chặt gáy của, sau đó liền hôn
một chút lên đôi môi mềm mại ngọt
ngào của nàng.

"Ca, ừm - -" Văn Khương sợ tới
mức cử động cũng không dám.

Hắn càng hôn càng mãnh liệt, điên

cuong hơn, hoàn toàn quên mất thân phận giữa hai người, càng đã quên đạo đức luân lý. Nụ hôn của hắn đến quá mãnh liệt lại quá bất ngờ, thế cho nên đôi môi anh đào của nàng bị bắt mở ra, gián tiếp không có sức lực thừa nhận sự xâm lược của hắn.

Hai người gần gũi dây dưa đến lúc nước miếng trong suốt rơi xuống từ khóe miệng họ, hơi thở cực kỳ đậm đặc bao trùm quanh căn phòng nhỏ.

Văn Khương bị hắn hôn đến choáng váng hoa mắt, lông mi nàng khẽ run như còn nước đọng lại, làm cho người ta yêu thương.

"... Yêu tình..." Công tử Tiểu Bạch nheo lại cặp mắt quyến rũ chứng sinh, một bàn tay xoa ngực sữa nhỏ xinh dưới bộ y phục ẩm ướt.

"Tam ca... Ừm... Không cần..." Văn Khương dựa vào thân hình cao lớn của hắn, trong mắt hắn có điên cuồng và ngạo mạn giống y hệt đại ca nàng ngày trước.

"Tiểu muội, muội thật ngọt." Hai mắt của hắn nổi lên màu đỏ thẫm sau, bàn tay to lớn ấm áp chạy trên thân thể non nớt của nàng.

"Tiểu muội, nơi này, thoải mái không?" Đầu lưỡi linh hoạt của hắn không biết từ lúc nào đã ngậm lấy anh đào nhỏ nhô ra trước ngực nàng, đầu lưỡi rất nhanh kích thích quả đào mềm mại đỏ hồng cứng lên. Nếm vị ngọt nhàn nhạt trong miệng, lúc này hơi thở hòa lẫn với hương thơm thiếu nữ. Hắn cảm thấy từ trong đáy lòng không ngừng xao động, dã thú trong cơ thể anh bốc, khẩn cấp muốn đi.

vào trong cơ thể thiếu nữ, muốn ở trong hang tròn ẩm ướt mạnh mẽ co rút, thoải mái phi chạy.

"... Không cần..." Văn Khương cảm giác được thân thể của mình truyền đến cảm giác hưng phấn, nhưng lý trí còn sống lại lại làm nàng từ chối khoái cảm của thân thể mang tới.

"A- - - -" Nam nhân dùng lực lớn mút nhũ hoa của nàng, giống như đang bú sữa vậy. Mang theo đau đớn, nhưng khoái cảm tê dại vẫn chiếm nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện Văn Khương được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 14: Chương 7.2

Nhũ hoa truyền khoái cảm đến

toàn thân, nhất là nơi riêng tư của nàng, lại vừa cứng vừa mềm, cái cảm

giác này như thiếu gì đó và ngứa, làm cho vách tường bên trong nàng co rút lại một chút, từng cô âm thanh nước chảy dầm dăng như vách tường đang đói khát, kèm theo hương thơm đậm đà của kỳ kinh nguyệt chưa kết thúc, chảy ra mạnh mẽ. Văn Khương xấu hổ kẹp chặt hai chân, từng đợt sóng khoái cảm ập tới, làm cho nàng không ngừng ma sát, hai chân trắng nõn khép chặt vào nhau.

"Tiểu muội, mặt hồng như vậy, phía dưới không phải đã ướt rồi sao?" Nói xong, đầu gối của hắn tách hai chân đang khép của nàng, bàn tay to lướt qua bụng mềm mại của nàng, xoa quanh thắt lưng nhạy cảm, di chuyển vài lần, cảm thấy tay ở dưới thân thể mình đang rung đến đáng thương, khóe miệng kéo ra độ cong hài lòng.

Đầu lưỡi ngậm lấy quả anh đào uớt
nhẹp, gian ác khê ngậm, kéo đầu vú ra
thật dài. "A... Đau..." Văn Khương
nhỏ giọng cầu xin.

"Chỉ có đau thôi? Tiểu muội. Không
ngờ đầu vú cứng dâm đang như thế."
Hai mắt quấy rầy của hắn mang theo
nét mặt tuần tú, ngoài miệng động tác
lại càng thêm tàn ác phóng túng bừa
bãi, mút rồi nắm kéo đầu vú của nàng,
để cho nàng vắn veo và rên rỉ thêm
kịch liệt.

"Ngoan..." Hắn khê cười một tiếng,
bàn tay to vuốt ve ở dưới xương chậu
hơi uớt của nàng, tách hai bên đầu
cánh hoa ra, sờ tìm được hoa huyết
nhỏ đối chọi bên trong.

"Thật ẩm ướt... Thật là trơn a... Tiểu
muội..." Một bàn tay của hắn chậm
rãi vuốt ve phía dưới chỗ tư mật của

nàng theo nhịp, ở khe hở liên tục chảy ra chất lỏng màu đỏ, tay kia thì đè lại

hoa hạch nhỏ trắng mịn phía trên, chậm rãi xoa bóp. Vốn dĩ không cần thận mứt vào rồi mở ra, hai tiếng "phốc phốc", nhìn đến hai quả anh đào đỏ chói phơi bày hết ra ngoài, sừng lên thêm một tí nữa so với lúc bắt đầu, vẫn còn ở trên vú tuyết trắng không đầy đặn, có cảm giác muốn phá hoại cái đẹp.

Một màn này đánh sâu vào lòng hần, bùng nổ kích thích cảm xúc không đứng đắn muốn hung hăng chà đạp nàng.

Vì thế, hần nhéo không ngừng nhéo và xoay tròn hoa hạch xung quanh, xoay vòng vòng, đè ép, chà xát...

"A... Tam ca... Không cần... Thật

là tề..." Kịch thích bất ngờ làm cho cả người Văn Khương thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chỉ cảm thấy toàn bộ nửa người dưới tề đến rùng rờ, phần dưới truyền lên một cỗ khoái cảm mãnh liệt. Đôi má nàng ửng hồng, vô lực nằm trên vai hắn, nhỏ giọng rên rỉ.

"Tiểu bíp bốp, phía dưới đã hui không tưởng tượng nổi, còn nói không cần... Hả?" Công tử Tiểu Bạch bị say mê bởi cử chỉ lẳng lơ xinh đẹp của nàng, động tác trên tay càng thêm nhanh và mạnh mẽ.

Lập tức, hàng loạt nước mật với máu tươi nhè nhẹ, chảy sền sệt làm ướt bàn tay hắn.

"Không cần, Tam ca, không được." Văn Khương khóc âm ỉ khấn cầu hắn, kì kinh nguyệt của nàng còn chưa kết

Thức, mùi máu tươi nhẹ nhẹ hòa lẫn với hương thơm nước mật của thiếu nữ, làm nàng cực kỳ không chịu nổi.

Hắn cũng không để ý nàng cầu xin, hai ngón tay dờ lên, tay trắng mịn bị nước mật và máu tươi nhuộm đỏ,

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 7.3

xuyên thẳng vào đường nhỏ trong hoa huyết. "À nhanh hơn nữa... Nóng quá a..." Hắn nhận ra ngón tay mình bị nàng bao lấy nhiệt tình.

"Đau... Tam ca..." Văn Khương người đầy mồ hôi rên rỉ cầu xin tha thứ.

"Tiểu muội... Muội đúng là cực phẩm... Mỗi một vòng đã chặt khít... Ngón tay tam ca đều không động

được... Tiểu muội... Tam ca rất muốn
cắm vào tiểu huyết của muội ngay lập
tức... Nhất định cực kỳ thoải mái..”
Vừa nghĩ tới đợt lát nữa cự vật mình
đang sưng đau đốt liền muốn đi vào u
kính uốt ép nhỏ hẹp, hấn càng thêm
hưng phấn, hai mắt nóng như lửa đốt,
di chuyển hai ngón tay đâm ngang
thẳng không theo trình tự vào trong
vách tường đang co rút nhanh của
nàng.

“Tam ca... A... Không cần a... Đau
quá... A... ..” Văn Khương cả người
đều xụi lơ xuống, nàng chỉ biết bên
trong vách tường của mình truyền
đến từng đợt rồi lại từng đợt khoái
cảm làm toàn thân nàng tê dại, một
đợt sóng rồi ba đợt sóng như thủy
triều lên làm cho thân mình nàng đầy
mồ hôi như đang múa không biết mệt,
giống như yêu tinh cực kỳ dụ người
hoàn toàn bao lấy tâm hồn hấn, khiến

động tác của hắn càng mãnh liệt hơn.

Hoa huyết phải chống đỡ bị kéo rộng ra, hai ngón tay to dài của nam nhân nhanh chóng ra vào ở bên trong, kèm theo âm thanh phốc phốc, phốc phốc, rút ra một lượng lớn xuân thủy thơm ngọt trong suốt cùng với tơ máu, bàn tay to đều bị cả nơi riêng tư của nàng nhuộm thành màu hồng nhạt.

"A... A... Tam ca... Tha cho muội...
... Không cần..." Nàng nhú mi kêu to,

không ngừng run rẩy thân mình kịch liệt, hai vú xinh đẹp lại cương cứng kịch liệt, cảm xúc mãnh liệt hòa lẫn với mồ hôi nước mắt chậm rãi nhỏ xuống trên khuôn mặt đỏ ửng...

"Tiểu muội... Tam ca đã sớm không nhìn được. Tiểu muội tỉnh. Môm mại,

như vậy... Quyến rũ như vậy... Tam
ca... Đến đây..." Công tử Tiểu Bạch rút
ra ngón tay tràn đầy yêu dịch, mà
huyết nhỏ của nàng bị kéo căng còn
chưa kịp khép kín, đem cơn thịt nóng
bỏng thật lớn cắm vào.

"Ừ hừ... Tiểu yêu tinh... Cắn thật
chặt a..." Cự vật đi vào, tức khắc bị u
kính nóng bỏng của thiếu nữ nhiệt tình
vây quanh, u kính có quy luật hoạt
động, mút vào, từng vòng, từng tầng,
giống như có rất nhiều cái miệng nhỏ
nhấn chen lấn mút vào vật cứng của
hắn "Ừm... Thật chặt" công tử Tiểu
Bạch thoải mái mắt trợn trắng, loại
cảm giác mất hồn này hắn chưa bao
giờ trải nghiệm qua, hắn giống như sẽ
lập tức chạy nếu nàng không kẹp.

"A- - - - -" Văn Khương vùng
hai tay, liều mạng đập vào ngực bên

chắc của hân, Đau quá, buồn, Tam ca, ca không thể như vậy, cầu ca."

"Ừm, tiểu muội, khó trách đại ca muốn làm muội, thật sự muội quá tốt." Công tử Tiểu đã bị sức thuốc điều khiển mất đi lý trí còn sót lại, cái mông dùng lực mạnh nhúng lên.

"Tiểu muội... Ừm, muội làm sao có thể chặt như vậy... Tam ca muốn cắm mạnh vào tiểu huyết muội... Để cho muội biết Tam ca rất lợi hại..." Hắn đem hai chân trắng nõn giơ lên để trước ngực của nàng, huyết thiếu nữ trắng nõn không có bất kì cọng lông nào hoàn toàn lộ ở trước mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện Văn Khương được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 16: Chương 7.4

"Không cần..." Nàng thấy nam căn

To lớn từ trên xuống dưới hung hăng
cắm vào thân thể của mình, hai đóa hoa
đầy đặn bị côn thit cứng chắc đè ép đến
mức không còn bộ dáng ban đầu, nước
mật hòa lẫn với máu loãng làm ướt nơi
hai người giáp nối

"Tiểu muội... Muội có biết cái miệng
nhỏ nhắn ở dưới của muội hút rất chặt
a... Hút Tam ca thật thoải mái a~"
Hắn lại nhanh chóng cử động mạnh,
toàn bộ cự vật to dài nhiều lần đi vào,
lực đâm vào cực kì lớn làm cho cả người
nàng đều run rẩy kịch liệt.

"Tam ca... Thật sâu a... Đau... ... A..
Không cần..." Văn Khương cảm thấy
phía dưới của mình bắt đầu liên tục co
rúm, nàng khóc kêu lớn, hai tay giãy
dụa điên cuồng, cái miệng nhỏ trắng
như tuyết dùng đưa trái phải "Tam ca..
A... ... Thật sự không được..."

"Hử, cắn thật chặt a, hoa huyết thật non mềm a!" Sau cao trào hoa huyết nàng gắt gáo cắn nam căn lớn nóng rực của hắn, liên tiếp run rẩy ép bóp, tản ra mùi thơm mật hoa nồng đậm cùng mùi máu tươi nhạt chảy xuống quy đầu nhạy cảm màu tím, khoái cảm vừa đau lại vừa thích lập tức từ xương hông chui vào đầu óc, công tử Tiểu Bạch vui sướng lay động thân mình.

Hắn dùng lực nắm lấy eo nhỏ không thừa thớt của nàng, khẩn trương bộc phát dục vọng kìm nén lao vào bên trong nàng, vừa nhanh vừa mạnh, cơn thụt đánh phá thật mạnh ở cửa cổ tử cung của cô bé, lấy các góc độ không giống nhau cắm sâu vào, bao quy đầu nhạy cảm mỗi lần vào đều có thể tiếp xúc với tử cung xinh xắn của nàng, nhiệt tình hút và hôn, màn hoan ái mãnh liệt làm cho từng đợt sóng mật trào ra.

"A... Tam ca... Ừm..." Văn Khương bị đâm vào liên tục và mãnh liệt, từng đợt sóng khoái cảm khiến cho thất lúng

và mộng nàng dùng đũa trong bát lức, không ngừng vắn vẹo theo hướng nam nhân, hoa huyết lại khát khao mút vào dục vọng của nam nhân, dâm thủy bắn ra bốn phía, thân dưới mơ hồ đã ướt hết.

Sau một trận run rẩy kịch liệt, cự vật trong cơ thể nàng vẫn như ban đầu, chưa mềm nhũn, công tử Tiểu Bạch ôm Văn Khương để trên đùi bản thân, mặt quay về phía mình, mở rộng hai chân cô gái ra ra, hần cũng thở dốc mạnh dùng sức mạnh chiêu đãi dục vọng, lấy thế Hoàng Long vươn thẳng, hung hăng cắm vào trong cơ thể Văn Khương, một tay hần đỡ lấy hông của nàng, một tay đè lại mộng của nàng, làm cho hai người càng giao hợp thêm chặt chẽ, cự

vật nóng bỏng di chuyển rất nhanh cùng với tiếng ngâm cao hơn cả tiếng kêu vừa rồi, hấn hừng phấn không ngừng mà tần số chạy nước rút càng nhanh hơn, sắp đỉnh chạm tới đỉnh hoa tâm của nàng.

"A... Ca... Đau quá..." Hoa tâm bị cự vật nam nhân hung hăng giày xéo, khoái cảm kịch liệt làm cho Văn Khương hoàn toàn sa vào bể dục vọng mà công tử Tiểu Bạch tạo nên, vui sướng run rẩy thân mình, hai tay bám lên vai dày rộng của hấn, hai vú sữa sừng tấy bị ép chặt trước ngực của hấn, đầu vú trần trụi cứng rắn nhô ra giống cây anh đào quăn quít cùng hấn, mềm mại, khoái cảm vạn phần.

Vú cô gái xinh đẹp lắc lư ở trước mặt của hấn, vú sữa xinh đẹp phóng tú, cây anh đào màu đỏ, hấn gầm nhẹ, hấn cầm hai vú của nàng đang nhẩy lên,

theo cục vật dưới thân mà nhào nặn, trêu chọc, nắm kéo. Da thịt trắng như bị hấn dùng sức đè xuống hấn lên dẫu tay màu đỏ.

CUNGUANGHANG.NET

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 17: Chương 7.5

"Muốn rút ra rồi... Ca... Không cần tiến vào nữa... Cầu ca..." Bị ca ca của mình điên cuồng cầm rút Văn Khương

CUNGUANGHANG.NET

thét lên kháng cự, tay nhỏ bé của nàng không ngừng đánh sau lưng của hấn, vết thương bị cầm bởi ngón tay nhọn chồng chất, nhưng giờ phút này không bằng cảm xúc khít khao tuyệt vời ở thân dưới của nàng, bên trong như còn mười chín tầng tầng lớp lớp khác, làm cho hấn cảm thấy cảm như thế nào đều không đủ

CUNGUANGHANG.NET

CUNGUANGHANG.NET

Văn Khương thét lên, khóc òm ỉ."

Ca, đau quá... Không cần... Không cần...", thân thể bị lớn cơ rút mở rộng. Hai chân bắt trên hai tay nam nhân, toàn thân như bị đốt cháy, hạ thân không ngừng truyền tới đau đớn cùng khoái cảm bao phủ. "Ca... Không cần tới nữa... Văn Khương đã bị ca phá hư..."

"Tiểu yêu tinh, thì ra muối hút chặt như vậy? Văn còn đang kẹp, là muốn cắt đứt ca ca không cho ca đi ra đúng không?" Hắn một bên trêu chọc nàng một bên đè lại hai vai của nàng dùng vật cứng thật lớn của mình tiến công vào bên trong nàng.

Bên trong hoa huyết, đau đớn cùng tê dại xuất hiện luân phiên, mà đau đớn lại đưa tới an ủi dữ dội. Văn Khương bị hắn cắm tới nổi gần ngất, nàng thét lên rồi hôn mê.

"Xỉu rồi sao?" Công tử Tiểu Bạch
dấu ý cười bên môi, mới vừa rồi hoa
huyết nàng cao trào kèm theo run rẩy
mút vào, hút hần cho đến khi hầu như
thần trí đã mất hết, hần chịu không nổi
gầm hét lên, cắn chặt răng, càn rỡ ở
đánh thẳng đánh về phía trước ở trong
cơ thể mất hồn của nàng, cho đến khi
tìm được đỉnh của bản thân, mới gầm
nhẹ, nhắm mắt hưởng thụ khoái cảm
sung sướng cực hạn trong nháy mắt
bay lên tận trời cao.

Màn mưa bao la che đầy hình dáng
ngôi nhà gỗ nhỏ, Giới Tử Thôi ở ngoài

phòng tay cầm nón vải bạt đi qua, đứng
ở trong màn mưa nghe thanh âm trong
phòng truyền tới, khóe miệng của hần
hiện ra một chút ý cười làm người ta
không dễ dàng phát hiện ra, mang theo
thâm ý làm người ta không thể nào

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Giới Tử Thôi Thấu Hiểu Lòng Người (Hai)

"Công tử vừa lòng chưa?" Giới Tử Thôi vừa tiến vào bên trong phòng cũ nát, liền cảm thấy cổ truyền đến một cảm giác mát lạnh.

"Người dám kê cho ta đơn gì?" Công tử Tiểu Bạch ngữ khí lạnh lạnh, tay cầm lợi kiếm gác ở trên cổ Giới Tử Thôi.

Giới Tử Thôi gọi lên khoe miệng lạnh nhạt, "Giới mỗ chẳng lẽ không thành toàn đúng tâm ý công tử sao?"

"Người nói cái gì?" Công tử Tiểu Bạch ánh mắt càng tàn nhẫn hơn.

"Giới mỗ chẳng qua là nhìn thấu tình cảm trong ánh mắt công tử, biết thời biết thế mà thôi, Giới mỗ làm sai chỗ nào? Chẳng lẽ Giới mỗ đã đoán sai tâm tư công tử, hay là vừa rồi công tử chưa thỏa mãn?"

Công tử Tiểu Bạch nhìn hần chằm chằm, rung động cùng phần nộ theo trái tim truyền khắp tứ chi! Cùng lúc đó, sát khí quanh thân tiểu Bạch phun ra, giống như lưỡi dao phóng ra từ cả bốn phía.

"Nếu công tử không muốn tìm hai thần binh kia, giết Giới mỗ cũng không ngại."

"Giới công tử, ta mua thuốc người cần về rồi." Tang Du đẩy cửa vào đã nhìn thấy một màn này trước mắt.

"Công tử, ngài đây là?" Hần không rõ chân tướng nhìn Tiểu Bạch.

"Tang Du, công tử nhà ngài chẳng qua là có chút tranh chấp với Giới mỗ mà thôi." Giới Tử Thôi nở nụ cười, ánh mắt liếc về hướng giường bên trong nhà.

Tiểu Bạch nhanh chóng bắt được ánh mắt sâu xa của hần, "Tang Du, người đi ra ngoài trước."

"Dạ, công tử." Tang Du một hai đều không hiểu, bảo sao làm vậy lui ra ngoài.

"Như thế nào? Vẫn còn muốn giết ta?"

"Người là tên hỗn đản lợi dụng lòng người." Tiểu Bạch ném kiếm trong tay, cắn răng nghiêng lợi nhìn hần.

"Công tử tại sao lại sai? Văn Khương muội muội trời sinh tuyệt sắc, là một cặp tuyệt vời với công tử, thật sự không nên bởi vì thân phận huynh muội đặc biệt mà bỏ qua. Văn Khương vốn cũng yêu và ngưỡng mộ công tử, lỗi của ngài ngẫu nhiên làm thỏa mãn tâm nguyện của nàng, mai sau hai người thuận lợi thì sống chung. Nếu không, mai sau Văn Khương gả xa, công tử phải làm như thế nào? Nếu không lợi dụng cơ hội vào mấy ngày nay, mai sau muốn thân thiết sợ là khó lại càng khó hơn. Công tử đã có mấy thế thiếp thông phòng, sao lại không biết chuyện nam nữ ảnh hưởng thế nào với nàng? Một nữ nhân nếu thành người của người, sẽ ngày ngày đêm đêm nhớ kỹ điều tốt của người. Mai sau, nếu công tử muốn sánh đôi với Văn Khương, Giới mỗ sẽ làm thỏa đáng hết khả năng."

Tiểu Bạch nhìn nhìn Văn Khương đang ngủ mê man trên giường nhỏ, lắc lắc đầu, "Cho dù yêu nàng bằng cả tính mạng của mình, ta cũng khó sánh đôi với Văn Khương."

"Vậy sao công tử không nắm bắt cơ hội mấy ngày nay? Sau này, Giới mỗ tự có kế hoạch."

"Nếu người lại dám đá thương nàng, ta nhất định sẽ giết người."

"Công tử quá lo lắng."

Giống như ngủ đã lâu rồi, cả người Văn Khương đau nhức mở mắt ra, đập vào mi mắt là vẻ mặt xin lỗi của Tiểu Bạch.

"Tam ca" nàng vừa mới mở miệng, thì phát hiện mình âm thanh của mình khàn không tưởng tượng nổi.

"Thực xin lỗi, ta đáng chết." Tiểu Bạch xoa trán của nàng, trong mắt mang theo đau lòng cùng không đành lòng.

"Ca" Tay nhỏ bé của nàng chậm rãi đụng vào đầu ngón tay của hần, trong mắt chứa nước mắt, trong lòng nàng rõ ràng thấy bài xích với những chuyện như vậy, nhưng nàng cũng không chán ghét Tiểu Bạch chạm vào nàng.

"Văn Khương, ta không phải cố ý, muối tha thứ ta, được không?"

Nước mắt nàng là ngôn ngữ duy nhất, xe ngựa chậm rãi chạy về phía trước, Tiểu Bạch đem nàng ôm vào trong ngực, nhiệt độ ấm áp của cơ thể hơi hơi an ủi nàng.

"Giới công tử nói chỗ Lang Gia có ôn tuyền, rất thích hợp cho thể chất của muối."

"Ừ" Văn Khương chính mình cũng không hiểu, vì sao bị Tam ca bế sau này phản ứng cùng bị đại ca ôm qua hoàn toàn khác nhau, nàng tham luyến trên người hân xạ hương vị, tựa vào trong lòng hắn không nói được một lời, khóe miệng lại mang theo nhè nhẹ ngọt ngào.

Ôn tuyền Lang gia nổi tiếng xa gần, nhưng nếu không phải Giới Tử Thôi cùng Tiểu Bạch đi tới ôn tuyền, hình đám người Hắc Đản kia cũng tìm kiếm thần binh, phía sau ôn tuyền Lang gia là núi Lang gia hiểm trở mới là mục đích thật sự.

"Công tử, Văn Khương muối từ đi đường gian nan, chắc là mệt rồi. Ta cùng Tang Du đi dạo chung quanh, để phòng bắt trộm." Giới Tử Thôi thoáng cái đã nhìn thấy Văn Khương đỏ mặt tựa vào trên người Tiểu Bạch, trong lòng giống như gương sáng.

Tiểu Bạch cũng không nói thêm cái gì, đành phải gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Ca, ta hơi mệt chút." Hơi thở của Văn Khương trầm tĩnh như hoa lan.

"Trước đó muối mắc mưa, trên người chắc chắn là không thoải mái, đi tới ôn tuyền, được không?"

"Nhưng mà Văn Khương không đi được." Nàng bám chắc ở cổ của hắn, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, mặt như hoa đào.

Tiểu Bạch mỉm cười, ôm bé gái trong ngực rồi đi đến hướng ôn tuyền. Hơi nước bốc hơi lên, Văn Khương nhẹ nhàng vron chân thử thăm dò độ ấm.

"Nha - -" còn chưa kịp đỡ lấy tảng đá thấp bên cạnh, cả người liền trượt xuống dưới ôn tuyền.

"Cẩn thận!" Tiểu Bạch chưa kịp giữ chặt nàng, hai người cùng nhau trượt xuống dưới suối nước nóng.

"Khụ khụ- -" Văn Khương bị sắc nước suối, khuôn mặt đỏ nhỏ nhắn ho lên.

"Ngốc, bị sắc rồi?" Tiểu Bạch mỉm cười, nhẹ vỗ nhẹ sau lưng của nàng, biểu tình cưng chiều không cần nói cũng biết.

Văn Khương si ngốc nhìn hắn, tóc nàng bị nước suối làm ướt nhẹp mang theo bọt nước trong suốt in lên khuôn mặt kiều diễm của nàng dưới ánh trời chiều.

Tiểu Bạch bỗng dừng âm ảnh hình ảnh đôi môi đỏ mọng khẽ mở, trần trụi không yên, động tác êm ái giống như nàng là một đứa con nít quậy phá. Nước suối cùng với mùi xạ hương trên người hắn, giống như mùi hoa sen, làm nàng say mê.

"Tiểu muối" Bàn tay to ấm áp của hắn xoa ngực có hơi hơi lạnh của nàng, đầu ngón tay nhân nhật ép xuống ngực đang nhô ra của nàng, lại làm cho nàng không thể động đậy, một tiếng thì thầm nhỏ, làm cho cả người nàng nóng lên.

"Ca" Văn Khương không biết mình đến tột cùng làm như vậy đúng hay không, nhưng nàng thích hắn, cực kì thích hắn, nàng hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào của hắn cùng âu yếm nhiệt tình.

"Thích không?" Nụ hôn của hắn nhẹ nhàng rơi ở bên tai của nàng.

"Có"

Giới Tử Thôi vòng quanh ôn tuyền nửa vòng rồi đi ra ngoài, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tang Du, "Tang công tử, hay là ngươi đi vùng gần ôn tuyền bảo vệ công chúa đi, bên ngoài có ta."

"A, Giới công tử, nói quá lời, ta không phải là công tử gì hết, chỉ là tôi tớ, nên phải đi." Tang Du chưa bao giờ được người kêu tiếng công tử, lập tức có chút thụ sủng nhược kinh.

"Làm phiền Tang công tử." Giới Tử Thôi ở phía sau hắn thân nhiên, khóe miệng lộ ra một vẻ thần bí cười.

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tâm Tư Tang Du (H)

Tang Du mới vừa đi vào cửa ô tuyến liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng vang nhỏ xíu, cái kiểu tiếng vang này, hắn chưa từng nghe tới, hắn tò mò nhìn vào hướng bên trong suối nước nóng- -

Chỉ thấy Văn Khương y phục nặng trĩu ướt sũng từ hai vai, bả vai trắng mịn lóa ló đang tắm ở suối nước nóng hiện ra sáng bóng, hắn nhanh chóng quay đầu, nghĩ phải tránh cái hình ảnh mê người này.

Nhưng lập tức từ hướng ô tuyến truyền tới tiếng rên rỉ kiều mỵ dao động lòng kiên định của hắn, hắn càng khắc chế chính mình không được nhìn tới thì tâm càng muốn nhìn.

Mái tóc dày đen nhánh che ở phía sau lưng trắng như tuyết của nàng, một bàn tay to lớn ôm chặt nàng. Tang Du hoảng sợ,

"Tiểu muội, nơi này, thoải mái không?" Bên tai Tang Du truyền đến âm thanh công tử Tiểu Bạch.

Tang Du lập tức xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, ở trong lòng của hắn, công tử làm chuyện gì cũng đúng, duy chỉ có chuyện này. Tim của hắn lạnh xuống một chút, công tử không phải là huynh muội với công chúa sao? Tuy rằng bọn họ không phải sinh ra từ một mẹ, nhưng đã luôn ở cùng nhau từ nhỏ, nói là huynh muội cũng không quá đáng, nhưng tại sao có thể xảy ra chuyện này chứ?

"A - -" Văn Khương phát ra một trận rên rỉ mềm mại cùng thờ dốc.

Tay Tang Du gắt gao đè ở trên chuôi kiếm, tim của hắn từng lúc từng lúc trầm xuống.

Mạng của hắn vốn là được cứu giúp, cho dù sai khiến hắn đi lên núi hay lao xuống biển lửa vì công tử hắn cũng sẽ không cau mày một cái. Nhưng mà, hắn cũng là con người, trong lòng hắn ái mộ Văn Khương sâu sắc, hắn biết, hắn vĩnh viễn không có khả năng có được nàng, nhưng hắn cũng hy vọng nàng có thể hạnh phúc, chứ không phải bị ca ca của mình làm bẩn.

"Ca, ta, ta không chịu được, mau cho ta thôi." Văn Khương thở gấp, thanh âm giống như bầu trời thoáng đang đâm thẳng vào tận đáy lòng Tang Du.

"Tiểu yêu tinh, nơi này đã không nhận được nữa sao?" Tiểu Bạch mang theo âm thanh như dòng điện xuyên thấu qua trái tim của hắn, "Mở hai chân ra, ngoan, giỏi."

"Ngô, Ca, đau." Văn Khương nằm ở trên người Tiểu Bạch, môi đỏ mọng da thịt như tuyết, xinh đẹp không chịu nổi.

"Ngaoan, nhịn một chút."

Tay Tang Du vốn dĩ nắm chặt chuôi kiếm chẳng biết từ lúc nào đã buông lỏng ra, trong suối nước nóng động tác của một đôi uyên ương kia giờ phút này thành mục tiêu truy đuổi của ánh mắt hắn.

Mặt trời chiều làm nổi bật ngũ quan tuyệt đẹp của Văn Khương, công tử Tiểu Bạch bên cạnh cũng tuấn mỹ vô song.

"Làm sao thế?"

"Ca, muội sợ..."

Tiểu Bạch khẽ nhú mày, động tác nhẹ nhàng hơn, khoe miệng khẽ nhếch cười, "Sợ cái gì?"

"Muội sợ sau này ca không quan tâm muội."

"Bé ngốc... Sao có thể chứ"

"Thật vậy sao?"

"Thật."

Nam nhân cúi đầu, cắn môi đỏ mọng thơm mát của nàng, đáp lại nàng, tất cả đều là mê luyến.

"Ngaoan."

Tiểu Bạch tán thưởng, bé gái trong ngực mềm mại như tuyết, hai tròng mắt giống như dòng nước mùa thu, yêu kiều nhìn hắn, giống như một hố sâu tối tăm và rộng, lấy hết tất cả tình cảm của hắn vào.

Vách tường hoa huệet run rẩy kẹp thật chặt lấy phần nam tính to lớn, Tiểu Bạch mỉm cười khen ngợi, mạnh mẽ bắt lấy chân nhỏ đang run rẩy của nàng, hung hăng cầm nắm

Tóc đen như sa tanh rũ xuống, suối nước ấm áp ở giữa hai người lay động qua lại, thân hình mềm mại bị hắn không ngừng đẩy về phía trước.

Từng đợt từng đợt sóng gợn tràn tới Tang Du đang đứng bên này, hắn nhắm mắt lại thật chặt, trong lòng mang theo đau đớn cùng không đành lòng, thân dưới lại không chịu được truyền đến cảm xúc căng thẳng.

Ngón tay dài của hắn đưa vào bên trong cái miệng nhỏ nhắn đang thờ dốc rên rì của nàng. "Đau không?"

Hai mắt nàng mờ mịt nhìn hắn.

"Đau thì cắn." Động tác cầm rút của Tiểu Bạch càng ngày càng cuồng dã, thân thể chuyển động mãnh liệt.

"Ừ..." Thất lưng di chuyển loạn xạ, Văn Khương thất thần nửa đóng hai tròng mắt, mặc cho hắn va chạm mạnh.

Hoa huyết tê dại co rút lại, phun mạnh ra ngoài một lượng lớn dịch mật, trong giây lát đã được người dưới ôn tuyền tiếp nhận, bóng đêm chậm rãi kéo xuống kèm theo tiếng cười khàn khàn của nam tử cùng với tiếng thét chói tai của cô gái.

Thân ảnh to lớn của hai người bị hoàng hôn che giấu, Tang Du xoay người rời khỏi ao nước vừa làm hắn tan nát cõi lòng.

"Tang công tử" Trước mặt lại gặp phải Giới Tử Thôi đang tràn đầy ý cười.

"Giới, Giới công tử" Tang Du căng thẳng nên có chút cà lăm.

"Văn Khương công chúa với công tử Tiểu Bạch đã đến nghỉ ngơi rồi sao?" Giới Tử Thôi biết rõ còn cố hỏi.

"Vâng, đúng vậy." Tang Du không bao giờ biết nói dối.

"Đi cả ngày rồi, cũng mệt, tại hạ cũng đi ngâm ôn tuyền một lúc đây." Giới Tử Thôi làm bộ như muốn đi đến ôn tuyền, đi tới phía trước vài bước.

"Giới công tử" Tang Du lớn tiếng quát hắn ngừng.

"Tang công tử có việc gì?"

"Thân thể tại hạ có chút không khỏe, muốn mời Giới công tử nhìn xem."

"Tại sao cả người Tang công tử lại toát mồ hôi lạnh thế?" Giới Tử Thôi đưa mắt quét mắt hắn, "Mời theo Giới mỗ đến đây."

"Tang công tử không thoải mái ở chỗ nào?" Giới Tử Thôi sau khi ngồi xuống thuận thực bắt mạch Tang Du.

"Có hơi đau đầu." Tang Du cúi đầu, che giấu vẻ mặt của mình.

"Theo ta thấy, công tử cần châm cứu một chút."

"Xin hỏi, Giới công tử, tại hạ mắc bệnh gì ạ?"

"Núi phía Bắc yên tĩnh mà sườn núi phía Bắc lại nhơ bản, kẻ xấu có thanh liêm, người thanh liêm có bản, tốt xấu xoay chuyển. Người thanh liêm tập trung vào phần trên phổi, kẻ dơ bản đi với dạ dày ở dưới; dạ dày kết nối với thực quản, xuất phát từ miệng ở trên; phổi kết nối với khí quản, nhường nhịn cho kinh mạch, bên trong tích nước." Giới Tử Thôi thu hồi tay bắt mạch, "Đơn giản mà nói chính là tâm tư công tử quá nặng, khiến cho khí huyết lưu thông không đều, triệu chứng thường thấy là mất ngủ đủ thứ mộng."

"Giới công tử đúng thật là đại phu."

"Kỳ thật Giới mỗ có lời muốn nói, không biết có nên nói hay không."

"Giới công tử, mời ngài nói."

"Tang công tử người ngài ái mộ, cũng chưa chắc đã là trắng trong nước, chỉ là duyên phận chưa tới mà thôi."

Tang Du thờ dãi, "Giới công tử không cần an ủi, Tang mỗ vốn là một người thẳng thắn lỗ mãng, Tang mỗ chỉ mong có thể che chở cho công tử công chúa một đời đầy đủ."

"Giới mỗ thật bội phục Tang công tử làm người, chính trực quả cảm, nếu sau này có giúp đỡ hãy tới chỗ của Giới mỗ, Giới mỗ sẽ dốc hết sức mình giúp đỡ."

"Giới công tử nói quá lời."

"Công tử, Giới mỗ có chuyện quan trọng cần bàn bạc." Sau khi Giới Tử Thôi giúp Tang Du châm cứu, thông thả bước đến bên cửa ôn tuyền.

"Sau nửa canh giờ gặp ta cạnh xe ngựa." Tiểu Bạch đề nén khoái cảm trong cơ thể.

Vâng ạ

"Ngô, Ca, ta không chịu được." Hai tay Văn Khương để trên tảng đá cạnh suối nước nóng, thân thể mềm mại run run.

"Nhịn xuống một chút." Cự vật của Tiểu Bạch dùng lực mạnh đâm vào và kích thích nơi sâu nhất cơ thể nàng, không có ý dừng lại.

"Làm liên tục như vậy, ta không chịu được." Mắt Văn Khương đỏ hồng, thân dưới vẫn gắt gao bao lấy gây thịt xâm nhập như cũ.

"Nói mình không được, còn kẹp chặt như vậy, hửm?"

"Ừ..." Văn Khương phát ra tiếng rên rỉ mềm mại ngồi dậy, khí lực của nàng dần mất đi, giờ này khắc này chỉ biết nâng lên cái mông trắng như tuyết không ngừng chào đón hòa theo nam tử và chạm phía sau, "Không cần..."

"Ngoan, người cũng muốn vì huynh thoải mái, không phải sao?" Tiểu Bạch một bàn tay vòng qua lưng của nàng, nắm đầu vú xinh xắn, tay kia thì giữ chặt eo thon của nàng mạnh mẽ tiến công, hoa huyết không ngừng co quắp kịch liệt, làm cho phần thân của hắn cực kỳ thoải mái.

"A... Chậm một chút... Ca... Quá sâu..." Vẫn còn tiếp tục những nhéo.

"Đâu có quá sâu? Ừm? Ca ca còn chưa đâm vào bên trong tử cung của muội nữa." Tộc độ chạy nước rút nhanh hơn, đầu ngón tay còn hằn vết trên hai vú tròn bầu như ngọc trai, đẹp đến nỗi rung động lòng người.

"A a... Không được, không được vào..." Văn Khương khóc nháo lên, nam nhân phía sau nàng dường như muốn đem nhào nặn nàng đến vực vỡ ra, con quái vật lớn ở trong cơ thể nàng còn đang từng chút từng chút chen vào bên trong nàng.

"Ừm, thật đáng yêu." Tiểu Bạch rút phân thân cứng rắn giống như thép ra bên ngoài dừng lại một chút.

"Không cần, a, ca, mau, cho ta."

Tiểu Bạch bên môi có ý cười ôm lấy nàng, đẩy hai chân của nàng ra thành một chữ máu, sau đó hung hăng đâm thẳng vào, "Ừm, mèo con, muội cũng thật nhiệt tình, tử cung nhỏ như vậy vẫn còn hút nhiều như vậy, vừa rồi ca ca đã bắn nhiều vào bên trong nhiều như vậy, muội vẫn chưa hài lòng sao?"

"Không cần..." Văn Khương run rẩy, nhỏ giọng rên rỉ khóc nức nở.

"Tới đây, thả lỏng một chút, để ca chọc tí vào nụ hoa nhỏ của muội."

"A - - -" Văn Khương ngửa cổ về sau, thân hình mảnh khảnh che kín ngón tay của nam tử, khả ái mê hoặc lòng người.

"Ừm, thật thích, ca ca thích nhất là nụ hoa nhỏ của tiểu muội, hơi ấm nóng, còn có thật nhiều đầu lưỡi vậy nhỏ liếm hết phía trước của huynh, tiểu muội, muội muốn mãi chết ta luôn à." Tiểu Bạch trầm giọng khàn, nhẹ nhàng hôn sau lưng của nàng, thân dưới lại càng dùng sức đứng lên.

"A a a a - - - - -"

"Tiểu muội cũng rất thích, đúng không? Ca ca sắp bị muội cắn nát, tại sao cái miệng nhỏ nhắn phía dưới hút nhiều vậy? Hả?"

Nàng kêu khóc, tiểu huyết đã không chịu nổi sự tiến công mãnh liệt từ phía sau, "Ca... Kỳ kinh nguyệt chưa kết thúc... Tha ta đi... Thật sự không được".

"Bé ngọc, sao lại không hiểu cái gì là lấy dương bổ âm? Ca đưa tinh hoa cho cơ thể muội mới là thứ tốt nhất."

"Hu hu... Ca..." Văn Khương không nghĩ tới thể lực của hắn tại sao có thể tốt như vậy, đã làm gần hai tiếng, hắn vẫn còn chăm chỉ.

"Tiểu muội, muội thật đáng yêu, muội thử sờ đi, bụng của muội bằng phẳng như vậy, cự vật của ca còn có thể móc ra từ bên ngoài."

"Ừm... Ca... Huynh thật là xấu..."

"Ai bảo muội đẹp như vậy, lại còn đáng yêu. Còn chưa đến tuổi cập kê đã hấp dẫn như thế, tiểu huyết non mềm còn hút vậy, hửm? Không có nữ nhân nào có thể làm cho ta mất hồn, chỉ có muội, Văn Khương, ca yêu muội."

"Ca... Ca... Lại gât ta..."

"Đâu có lừa muội?" Tiểu Bạch lại dùng lực lớn với nàng.

"Hu hu... Nếu huynh muốn muội vui vẻ... Tại sao lại cười nhiều thế thiếp như vậy..."

"Ngốc, "hắn nhẹ nhàng hôn hai gò má cùng nước mắt của nàng, "Nó không liên quan đến tình yêu, nếu ta thật sự yêu người nào đó? Làm sao có thể tiếp tục lấy vợ?"

"Nhưng mà..." Văn Khương còn muốn đặt câu hỏi, đã bị nụ hôn của hắn chặn miệng, đầu lưỡi như lửa nóng của hắn trườn lên cái lưỡi dính hương của nàng, không ngừng quấn quýt đùa giỡn, đồng thời hắn đè lại hai vai của nàng, mãnh liệt di chuyển, mỗi một lần đều đâm thẳng làm nàng khóc, tử cung xinh xắn bao quanh gây thịt to lớn không ngừng rung rẩy.

Văn Khương bị Tiểu Bạch đâm vào chỗ hẹp thật sự chịu không nổi, đành phải giãy dụa cái mông nhỏ xinh với ý né tránh các góc độ và hắn có thể va chạm điên cuồng, hoa huyết huyết non mềm bị nam căn thật lớn cắm rút làm ra một lượng lớn dịch mật trơn nhẵn trong suốt, "Ai a... Hu hu... Ừm..."

"Văn Khương, muội xem, ca ca cắm vào hao huyết muội còn không nhìn thấy." Tiểu Bạch to lớn ôm nàng lên, chính thân thể mềm mại của nàng, để cho nàng cuối cùng cũng có thể thấy cự vật màu đỏ tím cắm xuống hoa huyết của mình.

Hoa huyết căng ra do không ngừng bị côn thịt tiến vào, hai chân Văn Khương bị dùng sức tách ra, tiểu huyết ngọt ngào được Tiểu Bạch thu hết vào mắt.

"Tiểu muội, muội thật đẹp, bên ngoài tiểu huyết đều không có cả một sợi lông tơ, ca ca rất thích."

"Ca... Sẽ hư..." Văn Khương thút thít, bộ ngực sữa xinh xắn phối hợp theo lực rút cắm mạnh mẽ đập vào mắt Tiểu Bạch.

"Tiểu muội, muội thật đẹp, muội biết không?" Hắn nắm kéo chặt hai viên anh đào nhỏ của nàng.

"Không cần... Đau quá..."

"Đợi cho đến tuổi cập kê, đôi tuyết nhũ này nhất định sẽ rất sống động. Thân hình đẹp như vậy, Tam ca rất không nỡ để người khác gặp mặt muội."

"Ca... Văn Khương chỉ cần huynh..."

"Để cho ca chăm sóc tốt muội, sau này tiểu hoa huyết này chỉ cho mỗi ca được không?"

"Ừm... Được... Ca... Ừm"

"Tiểu huyết tuyệt quá" Tiểu Bạch xúc động độ ẩm dưới cơ thể Văn Khương ngày càng cao, từ cung truyền đến tận số khoái cảm làm lưng hắn run lên. "Tiểu yêu tinh, phía dưới của muội quá chặt, chặt đến nỗi ca ca còn động đậy không được. Sau này ngày nào ca ca cũng cắm vào muội, để xem có thể gần bớt tiểu huyết của ta ra không, để ca ca có càng dùng sức "làm" muội tốt hơn."

"Nhẹ chút... Không cần sâu như vậy... A a... Thật là tê..."

Văn Khương xinh đẹp động lòng cắn chặt môi, Tiểu Bạch mỹ nhân dưới thân đang bị mình cắm loạn xạ, trong lòng không khỏi rung động, từng đợt từng đợt dùng sức làm cho tiểu mỹ nhân ngồi dậy chống cự, nhưng trong cơ thể hắn lại truyền đến cảm giác giống như tràn ngập trong khoái cảm, chợt, nụ hoa bên trong hoa tâm phun một lượng lớn dâm thủy vào quy đầu đang đút cắm ở trong tử cung, nụ hoa gắt gao teo nhỏ lại, hơn nữa còn hút thật côn thịt đang hoạt động điên cuồng hơn.

"Hu hu, Ca, tha ta, không xong rồi, nó, lại trở nên lớn hơn." Văn Khương bị Tiểu Bạch làm đến mức hôn mê.

Tiểu Bạch không trả lời nàng nữa, mà là dùng hành động chứng minh thân thể của mình đã đi đến đỉnh cao khoái cảm, côn thịt cứng rắn màu tím đỏ nóng như lửa không ngừng va chạm nụ hoa nhỏ hẹp của nàng, tử cung ẩm ướt cố gắng bao lấy quy lăng đang lớn, một lượng lớn tinh dịch màu trắng bắn ra rải rác ở vách tường tử cung... Thật lâu sau, hắn rút ra phần thân đang mềm đi, chợt, tinh dịch hòa lẫn dịch mật tràn ra từ cánh hoa bị cắm vào sưng đỏ đến không thể tả, hơi thở của mỹ nhân dâm đang trong suối nước nóng đặc biệt ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Danh Kiếm Thừa Ảnh (Một)

Tiểu Bạch ôm mỹ nhân đang ngủ ngủ ra khỏi ôn tuyền, Tang Du chờ ở cạnh xe ngựa lơ đãng liếc mỹ nhân trong ngực Tiểu Bạch - - mỹ nhân nhắn mày, trên má lúm đồng tiền xinh như hoa còn lưu lại tình triều chưa lui, Tiểu Bạch giống nhau ôm trân bảo, bao bọc toàn thân nàng cực kỳ cẩn thận, giống như sợ người khác nhìn nhiều hơn.

"Công tử, phòng chừng đảm người Ngụy Hắc Noãn* kia đã lên núi, chẳng qua theo như Giới mộ biết, muốn lấy thần binh không chỉ có một mình bọn Ngụy Hắc Noãn, ngoại trừ chúng ta ra, còn có một thế lực nữa."

*Thật ra là đám người Hắc Noãn, nhưng của nước Ngụy nên mấy bạn này gọi nhanh là Ngụy Hắc Noãn.

"Công tử, không bằng để cho một mình Tang Du đi lấy đi." Tang Du hướng tới Tiểu Bạch quỳ xuống.

"Tang Du, thần binh nào có thể dễ dàng lấy được?"

"Nhưng mà. . ." Tang Du nhìn nhìn Văn Khương trong ngực Tiểu Bạch, cúi đầu.

"Theo Giới mộ biết, thanh kiếm công tử mong muốn kia chỉ sợ phải là Văn Khương mới có thể lấy được." Giới Tử Thôi bí hiểm nhìn nhìn Văn Khương.

Tiểu Bạch nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên xe ngựa, đặt nàng ở tư thế nằm thoải mái xong, "Vì sao?"

"Thanh kiếm kia nguồn gốc do một nữ tử đúc kiếm rèn đúc, chia hai bên âm dương, ở trong chuôi Lang Gia này là thư kiếm, cần ngũ hành tương khắc với nữ tử này mới có thể rút ra."

"Tại sao Giới công tử hiểu biết về hai bên của Thần binh này thế?" Tiểu Bạch dĩ nhiên nghi ngờ Giới Tử Thôi.

"Chẳng qua có lần Giới mẫu nghe sư phụ đề cập qua."

"Chẳng lẽ Giới công tử muốn chính tay Văn Khương lấy được thần binh? Nếu không sao lại bố trí hoàn cảnh này, để cho chúng ta đi đến nơi đây?"

"Giới mẫu chỉ muốn tìm minh chủ, trong lòng mong được trọng dụng. Được gặp công tử, đều là nhờ duyên phận. Văn Khương muội muội là nhị công chúa nước Tề, 'Tề mạnh không phải ngẫu nhiên' Giới mẫu cũng sớm có nghe qua, bất tự công chúa đứng thứ năm trong dòng dõi sao lại gặp trắc trở?!"

"Giới Tử Thôi, hy vọng ngươi không nói dối. Bản công tử hận nhất là phản bội, một khi phát hiện ngươi có lòng dạ khác, sẽ khiến ngươi mất mạng ngay tại chỗ." Tiểu Bạch thu hồi ánh mắt sắc bén, ngược lại nhìn về phía Tang Du, "Nếu có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn, ngươi chỉ phụ trách che chở công chúa chu toàn, nếu công chúa có bất cứ mất mát nào, đưa đầu tôi gặp."

"Thuộc hạ chắc chắn sẽ dốc hết sức lực, muôn lần chết cũng không chối từ."

Mãi cho đến giữa sườn núi, đường núi cũng không gập ghềnh hay có hiểm trở, trong thời gian ngắn, mọi người đã đi tới một bãi cỏ trống trải, đối diện bãi cỏ, có một khối núi đá trên con dốc thoải cao chót vót, người qua đường vừa liếc mắt một cái đã có thể thấy rằng do mưa gió gây nên mà bong ra từng mảng màu xám ngọc bích. Hai bên núi đá có nhiều chỗ được dây thường xuân quấn quanh, còn có nhiều chỗ mọc lên cây sồi và cây sồi xanh, rễ cây gỗ mọc ở trong khe hở núi đá, hấp thụ chất dinh dưỡng từ nơi nào đó. Những cây cối này lung lay sống ở trên vách đá, rất giống chiến sĩ khoác áo lông chim với mũ sắc, làm cho vách núi đá gay gắt đáng sợ kia tăng thêm vài phần mềm mại.

"Công tử, đi lên trên không thể cưỡi ngựa, chúng ta phải đi bộ." Giới Tử Thôi ngửa đầu nhìn trời một chút, đám mây đen nhánh che bầu trời vốn trong trẻo.

Từ lúc Văn Khương lên núi đã tỉnh, chẳng qua rúc vào trong lòng Tiểu Bạch lười nhúc nhích mà thôi. Lúc này, nàng cũng không khác gì nữ nhân đang sợ hãi, chỉ là theo bản năng tới gần Tiểu Bạch, nắm chặt tay hắn.

"Tiểu muội đừng sợ, vì huynh sẽ không để cho muội gặp nguy hiểm." Trong lúc Tiểu Bạch xoa trán của nàng, loại tình cảm sùng ái bộc lộ trong lời nói.

"Tam ca, thứ huynh muốn, Văn Khương sẽ đem về thay huynh." Văn Khương giương mắt nhìn hắn, vẻ thành thật hiếm thấy trên khuôn mặt nho nhỏ.

Mọi người lại đi dọc theo đường núi dần dần hết nửa ngày, do chăm sóc cho thể lực của Văn Khương, tốc độ lên núi của đoàn người cũng không nhanh. Dần dần, địa thế càng gập ghềnh uốn lượn hơn, sau lưng núi cao vút trong mây có rất nhiều núi lửa phun ra nham thạch di chuyển.

"Mọi người cẩn thận, đám người Ngụy Hắc Noãn kia khả năng cũng ở phía trên." Giới Tử Thôi hướng Tiểu Bạch cùng Tang Du ra dấu một cái, ý bảo mọi người trốn ra đằng sau vách đá.

Quả nhiên, trong nham động truyền đến thanh âm xung đột - -

"Ngụy Hắc Noãn, ngươi thật hèn hạ, ngươi đi theo cha con chúng ta, phá phong ấn kiếm Thừa Ảnh."

"Ta đề tiện? Ai khiến cho hai cha con các ngươi ngốc như vậy, một chút ý đề phòng người khác đều không có, bị huynh đệ chúng ta đuổi kịp cướp của các người."

"Ngươi giết cha ta, ta liều mạng với ngươi."

"Chỉ bằng ngươi?"

"Hỗn đản, không cho phép ngươi chạm vào kiếm Thừa Ảnh. A a a - - - - -"

Trong động truyền đến một trận tiếng kêu gào tê liệt phế tâm

"Đại ca, để cho thuộc hạ giết thẳng nhãi này, hấn dám vô lễ với người."

"Đáng chết, Lai Đan, tên hỗn đản nào dám động tay động chân trên thanh kiếm của cha?"

"Ha ha ha, dựa vào ngươi làm sao có thể phá bỏ phong ấn Thừa Ảnh kiếm?"

"Nga? Nói như vậy chuôi kiếm này là bị phong ấn?"

"A a a a a - - - - - có chết ta cũng sẽ không nói cho ngươi biết."

"Không sao, ta có thủ đoạn bắt ngươi nói ra. Người đâu, bắt hắn treo lên cho ta."

"Giới công tử, chúng ta ở chỗ này chờ sao?" Tiểu Bạch nhú nhú mày, hiển nhiên đây đúng là nơi có Ngụy Hắc Noãn cùng một đoàn thủ hạ của hắn.

"Không vội." Giới Tử Thôi rất bình tĩnh.

"Giới công tử, trời đang đen nhanh, ta lo đỉnh núi có gió lớn, thân thể công chúa không chịu nổi." Tang Du cũng có chút nóng nảy.

"Ngụy Hắc Noãn là người Đông Di, các người là người Tề đã tiêu diệt họ, hủy này phục sức, lần trước giao thủ đã là may mắn chúng ta mới thoát khỏi, nếu bây giờ nổi lên xung đột ngay mặt, hậu quả không thể lường trước được."

"Nhưng mà, Giới công tử, chúng ta cũng không thể cả đêm chờ ở chỗ này." Tang Du không hổ là tâm phúc của Tiểu Bạch, lời nói ra đều là suy nghĩ của Tiểu Bạch.

"Không vội, chờ đêm xuống, đám người bọn họ sẽ đi."

Tang Du nửa tin nửa ngờ nhìn hắn, Tiểu Bạch thông suốt ánh mắt của hắn, Văn Khương cũng nhích lại gần trong lòng hắn. Chỉ có cả người Giới Tử Thôi nhàn nhạt tựa vào trên đá, áo dài màu gừng với màu mực cùng sợi tóc theo dần dần trôi dạt theo gió, hình dáng kia, thần sắc kia, không khác gì người tuyệt trần hậu thế. . .

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 11

Gió trên đỉnh núi giống sát thủ mặt lạnh vô tình, làm ý chí người khác yếu ớt. Ban đêm gió lại như thế, cuộn cuộn trong mây mù trên không trung, khí lạnh cuốn cành lá ở giữa không trung xoay quanh, đang không ngừng đưa cành khô tàn diệp trên, thỉnh thoảng rớt xuống một chuỗi giọt sương, phát ra điểm điểm tích tích tiếng vang.

Tang Du có chút lạnh đến phát run, hắn nhìn không được nhò giọng nói "Giới công tử "

"Suyt" Giới Tử Thôi ý bảo hắn không nên phát ra tiếng động.

Khác với trận gió to vừa mới nổi lên, trên đỉnh đầu bọn họ à một đám sinh vật đen nghịt lướt qua, mang theo tiếng thét chói tai cùng âm thanh vẫy cánh chạy trốn từ hướng có dấu Thừa Ảnh kiếm ở trong động.

Trong động rất nhanh truyền đến từng đợt tiếng kêu tê tâm liệt phế, làm người ta sợ.

"Giới công tử, vừa rồi những thứ kia là?" Tang Du tuy rằng đi theo Tiểu Bạch vào sinh ra tử, nhưng nghe thể dạng giá lạnh tuyệt quát to, cũng không nhiều, chỉ sợ không thể so ở trên chiến trường bị trắng.

"Không nên hỏi nhiều, chúng ta chỉ có nửa canh giờ thừa dịp những người kia ăn cơm để đến lấy Thừa Ảnh."

Một đám người với ánh lửa lúc sáng lúc tối đi theo Giới Tử Thôi vào trong sơn động.

Đám người nhẹ nhàng mò vào động, mỗi khối đá tương tự ma thạch xuất hiện ở trước mắt, phần trên hơi nhỏ, phần góc dưới lớn hơn, ở giữa có dấu vết sâu năm tấc, trên đầu còn có một cái rá hình tròn kích cỡ tương đương cái tổ chim. Ngẩng đầu nhìn lên, một cái bát to bằng thạch điều, dính thật chặt trên đầu núi đá. Một khối nhám thạch rủ xuống từ đỉnh, giống như một con ngựa vênh vào điên cuồng, giương lên một cái móng trước, đuôi kẻ sát ở trên đỉnh núi, hùng dũng oai vệ tựa hồ như muốn chạy vụt lên; một giọt nước sáng lấp lánh từ thân ngựa rớt xuống, sinh ra từng tiếng "Leng keng" "Leng keng" vang lên.

Văn Khương sợ tới mức co rụt lại đằng sau Tiểu Bạch, nàng chưa từng thấy qua sơn động, nhiều tảng đá hình thù kì quái như vậy làm nàng sợ hãi.

"Đám người kia vừa mới bị đám sinh vật kia bao vây, Văn Khương muội tử, chờ ta niệm xong chú ngữ, người liền rút kiếm, hiểu không?" Giới Tử Thôi đã đứng ở trước mặt Thừa Ảnh kiếm.

"Được." Văn Khương nắm chặt tiểu Bạch tay, thân thể yếu ớt có chút phát run.

"Cổ kiếm hàn âm âm, đúc đến đây mấy ngàn thu.

Bạch quang dâng nhật nguyệt, mây tía sắp xếp đầu ngư.

Có khách mượn đánh giá, yêu chi không dám cầu.

Trầm tĩnh trong hộp ngọc, thu thủy rừng không lưu.

Chỉ bảo có bản tính, tính vừa không cùng trừ.

Có thể làm cho tắc tắc chiết, không thể vòng chỉ nhu.

Nguyên mau thẳng sĩ tâm, đem đoạt đầu nịnh thần.

Không muốn báo tiểu oán, nửa đêm thứ thù riêng.

Khuyên quân cẩn thận sử dụng, không làm thần binh xấu hổ."

Lập tức, một cỗ kim quang theo thân kiếm bắt đầu chảy xuống, mọi người nhìn kỹ, thì ra kim quang đúng là xiềng xích nhỏ vun, vòng quanh thân kiếm một vòng lại một vòng. Giới Tử Thôi một phen niệm từ khiến cho này xiềng xích sáng chói dần dần biến mất trong bóng tối, chờ ánh sáng lấp lánh tan hết, mọi người chăm chú nhìn lại, nhưng chỉ có chuỗi kiếm, không thấy thân kiếm.

"Mau rút kiếm." Giới Tử Thôi giữa trán toát ra mồ hôi lạnh.

"Nhưng mà, Giới công tử, " Văn Khương quay đầu nhìn nhìn Tiểu Bạch, không rõ chuyện.

"Mau! !" Giới Tử Thôi tựa hồ đã đến cực hạn, giữa trán nổi gân xanh.

Văn Khương sợ tới mức đưa tay đụng đến chuỗi kiếm, mạnh mẽ kéo ra ngoài. Ai ngờ vậy không có thân kiếm chuỗi kiếm lại nhẹ không ngờ, ầm một tiếng, đã bay vào trước mặt Văn Khương.

Trong động đám sinh vật đen ngịt kia tựa hồ là sợ Thừa Ảnh kiếm bị rút ra, rầm rầm chạy khắp bốn phía ra ngoài động.

"Ai, là ai rút Thừa Ảnh?" Trong động truyền đến âm thanh giận dữ của Ngụy Hắc Noãn.

"Đi mau." Giới Tử Thôi ý bảo mọi người rời đi.

"Đưa ta Thừa Ảnh." Lại một bóng đen cùng đám người khác nhanh nhẹn xông đến Văn Khương.

"Công tử, người với công chúa đi trước." Tang Du lại vượt lên trước mặt che chắn cho Văn Khương và Tiểu Bạch.

"Thỉnh hai vị đi xuống núi trước, Giới mỗ cùng Tang công tử sẽ tới sau."

"Được, chúng ta gặp nhau dưới chân núi." Tiểu Bạch cũng không dám ở lại nơi này, Văn Khương và vũ khí trong tay nàng sẽ làm hấn phân tâm, cũng không có cách nào dùng hết sức lực chiến đấu, không bằng dần xếp nàng đến một nơi an toàn trước đã.

Văn Khương cùng Tiểu Bạch cả đường không dám chậm trễ, manh theo Thừa Ảnh kiếm không có thân đi theo đường cũ vòng vèo.

"Ca ca, Giới công tử không giống như người có tội." Đến giữa sườn núi nơi để lại ngựa, Văn Khương mới có thể thở nói chuyện.

"Văn Khương" Tiểu Bạch dừng một chút, "Người này không thể hoàn toàn tin tưởng, sau này nếu muội ở một mình với hấn, phải có cảnh giới phòng bị.

"Nhưng mà, hấn không phải để cho chúng ta lấy được Thừa Ảnh sao? Hơn nữa, còn giúp Tang Du ngăn cản đám người Ngụy Hắc Noãn kia."

"Ca ca nói như thế cũng không nghe sao?"

"Không phải" Văn Khương cúi đầu, chỉ là muội cảm thấy hấn là người tốt, những lời này nàng không dám nói ra.

"Ca, chuỗi kiếm huynh muốn này có lợi chỗ nào sao?"

"Đây là chuyện giữa nam tử, muội không cần phí công." Vừa nói, hấn vẫn nhú nhú mày, chuỗi "Thừa Ảnh" tương truyền là được làm từ đích nữ Hiên Viên Trọng Hoa, làm sao có thể chỉ có chuỗi kiếm mà không có thân kiếm chứ?

Đang lúc tập trung suy nghĩ, một bóng đen chạy lướt qua bên cạnh hấn, Văn Khương vốn dĩ đang cười con ngựa trắng biến mất.

Chợt, trên đỉnh đầu Tiểu Bạch vang lên một âm thanh the thé, "Lấy Thừa Ảnh để trao đổi."

"Khi nào lúc nào?" Hấn bỗng chốc kịp phản ứng.

"Hắc hắc hắc" Sau khi bắt Văn Khương đi trên không trung lưu lại tiếng vọng cười, trong nháy mắt bắt ngờ bay đi...

Mùi gay mùi tập trung trên đầu óc của nàng, Văn Khương che ngực ho kịch liệt đứng lên.

"Ngươi, ngươi là ai?" Nàng hoảng sợ nhìn chăm chú hắc y nhân trước mặt nàng.

Bóng đen kia ngồi xổm xuống, giống như đang cẩn thận đánh giá nàng.

"Khụ khụ khụ khụ" Văn Khương bị mùi thuốc nồng nặc gây khó chịu.

"Thừa Ảnh là ngươi rút ra?"

Văn Khương ngẩng đầu, va phải một đôi mắt màu xanh biếc, "Ngươi là ai?" Nàng hỏi lại một lần nữa.

"Hừm, dù sao ta cũng không có gì giấu giếm." Thanh âm kia có vẻ đơn giản như trẻ con, hắc y nhân kéo khăn che mặt mình, hé ra khuôn mặt tươi cười xấu xa, ngay cả hai hàng lông mày rậm giống như luôn mang theo ý cười, cong cong, như mặt trăng lưỡi liềm sáng trên bầu trời trong đêm. Da thịt trắng nõn làm nổi bật môi màu hồng đào thán nhiên, ngũ quan tuấn mỹ vượt trội, nhưng nhìn thế nào cũng thấy bằng tuổi nàng.

"Ừm." Giọng điệu Văn Khương nhàn nhạt, rõ ràng là đứa nhỏ tuổi không khác mình lắm, lại làm ra vẻ thần bí như vậy.

"Này, ta đang nói chuyện với ngươi đó." Hiên nhiên thiếu niên bất mãn với thái độ của nàng.

"Ai muốn nói chuyện với ngươi." Văn Khương quay đầu không để ý tới hắn.

"A - - -" hắc thính linh bắt lấy của nàng cánh tay, hung hăng cắn nàng một cái.

"Cắn người là chó nhỏ." Nàng bị hắc cắn đau, vội vàng muốn bỏ tay hắn ra.

"Vậy sao ngươi không nói chuyện với ta." Thiếu niên bắt lấy cánh tay của nàng không chịu buông.

"Ta không nói chuyện với người không tên." Văn Khương kiêu ngạo nhìn hắn.

"Ai nói ta vô danh." thiếu niên mặt đỏ lên, "Gọi ta là Lai Đan."

"Lai Đan?" Văn Khương nhắc lại một lần.

"Ngươi thì sao?"

"Văn Khương." Nàng nở nụ cười, ánh trăng chiếu vào trên mặt nàng, xuất trần thoát tục, xinh đẹp vô song.

"Văn, Khương." Thiếu niên ngờ ngác nhìn dung mạo tuyệt sắc của nàng, có chút ngây người.

"Nói cho ngươi biết nga, ngươi tốt nhất mau trốn đi, ca ca ta sẽ tìm được ta nhanh thôi." Văn Khương muốn đứng lên rồi đi, son động này làm nàng không thoải mái.

"A - -" nàng lúc này mới phát hiện mắt cá chân của nàng bị một dây xích bằng đồng chặt chẽ khóa lại.

"Các ngươi trộm Thừa Ảnh, ca ca ngươi phải lấy Thừa Ảnh mới có thể đem ngươi đổi trở về."

"Ai trộm Thừa Ảnh? Nó đã ở đó, ai cũng có thể lấy, ao bảo ngươi không có bảo lĩnh?" Văn Khương nhìn hắn chằm chằm.

Ai ngờ Lai Đan cúi đầu, chột mạnh mẽ đẩy nàng té nhào trên đồng rơm xốp, "Là các ngươi, hại chết cha ta, hu hu, còn đoạt Thừa ảnh, ta muốn giết ngươi - -"

Văn Khương bị bộ dáng bất ngờ của hắn hù dọa, nhanh chóng nhắm chặt hai mắt.

Qua hồi lâu, một giọt chất lỏng nóng mới rơi xuống mặt của nàng. Nàng lặng lẽ mở to mắt, Lai Đan không ngừng thút thít, từng giọt từng giọt nước mắt mới rơi xuống theo gương mặt hắn.

"Thực xin lỗi" Văn Khương giật giật môi, "Ta không biết. . ."

Một cỗ mùi máu tươi phát ra từ trên người hắn, hắn cúi thật thấp nhìn nàng, đè nàng lại.

"Hu hu, không cần, buông" hai tay nàng chống cự dưới thân hình đè xuống của hắn, tuy rằng đáng người hắn thoát nhìn chỉ có mười sáu tuổi, nhưng hắn rất nặng, nàng không thể ngăn chặn người hắn.

Hắn dán thật chặt vào người nàng, vẫn không nhúc nhích.

"Này, Lai Đan." Nàng dùng sức đẩy đẩy hắn.

Một tia máu tươi theo trán của hắn chảy xuống mặt nàng.

"Lai Đan - -" Văn Khương hoảng sợ không nhẹ, mạnh mẽ đẩy hắn ra. Chỉ thấy hai mắt hắn nhắm nghiền, môi trắng bệch, giữa trán và miệng đều có máu tươi.

"Lai Đan!" Tuy rằng người này là người bắt nàng đi nhưng dường như nàng cũng không vì vậy mà chán ghét hắn, nàng cảm thấy là do mình mà hắn không lấy được bảo kiếm, phụ thân cũng chết vì Thừa Ảnh, trong lòng nàng tràn ngập tự trách cùng bất lực.

Không được, nàng không thể cứ như vậy để cho hắn chết đi.

Khi nàng vừa... tỉnh lại, ngửi thấy rõ được mùi dược thảo nồng nặc, đoán chừng là Lai Đan đang chế biến cái gì đó, những loại thảo dược này nàng hoàn toàn không biết, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể ôm một tia hi vọng được sống sót.

Hoạt động bị dây xích bằng đồng khóa cổ chân lại chậm rãi đến lọ thuốc bên cạnh, lại phát hiện ra lọ thuốc cao cỡ nửa người nàng làm nàng căn bản bất lực, trong son động đôn sơ không có gì có thể thay thế chèn dụng cụ, nàng đứng ở nơi đó suy nghĩ thật lâu, vẫn quyết định đem lọ thuốc đổ lên người Lai Đan, tuy rằng rất cổ sức, nhưng cái gì cũng không thể làm hoàn hảo được.

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 12

Ấm thuốc sắc cao nửa người nặng hơn so với nàng tưởng tượng nhiều, hơn nữa lửa đã tắt từ lâu nhưng vẫn còn nóng thật, Văn Khương suy nghĩ một hồi, cảm thấy đây ấm thuốc sắc không thể dòi tới cho Lai Đan, vì thế, cải biến chiến thuật...

Mất sức chín trâu hai hổ, nàng mới kéo ấm thuốc sắc tới gần Lai Đan.

"Này, người mau đứng lên a, bản công chúa khiêng không nổi người a!" Nàng dùng sức đẩy đẩy hắn, dây xích bằng đồng khóa chân nàng lại làm nàng chỉ có thể di chuyển đến gần cửa động.

Nhưng mà, hắn vẫn không nhúc nhích, cứ nằm thẳng đờ như vậy ở nơi đó.

"Bất chấp." Văn Khương cũng không để tâm nhiều như vậy, nhưng nàng không có biện pháp đưa bình thuốc cho hắn, vì thế, nàng nhặt từ dưới đất một khối đá lớn, dùng sức đập vào bình.

"Va- -" nửa phần bình dưới bị tảng đá đập tạo ra một cái lỗ thủng, nước thuốc trong bình theo chỗ bị đập vỡ chảy thành dòng đi khắp nơi, Lai Đan vừa vịn nằm ở nơi có địa thế hơi thấp, phần lớn nước thuốc chảy tới dưới người hắn...

"Khụ khụ khụ" Dường như nàng không quen ngửi mùi của loại thuốc này, nên kịch liệt đứng lên ho.

Nàng nhìn một chút thuốc trong bình đã chảy hết, sau đó đi đến bên người Lai Đan, "Này, người cũng không thể chết a, nếu không ta làm sao bây giờ?"

Đội nửa ngày, Lai Đan vẫn không nhúc nhích, Văn Khương dí sát mặt hắn, dùng tay nắm lấy mũi hắn, kết quả hắn vẫn không có phản ứng. Quên đi, hay là nàng tìm xem có cái gì có thể có thể đập xiềng xích dưới chân mình đi. Nàng giơ chân lên muốn rời khỏi, thì phát hiện mắt cá chân mình bị một bàn tay chặt chẽ bắt được.

"Lai Đan "

"Người muốn thừa dịp ta lúc hôn mê chạy trốn." Hắn hung tợn chăm chú nhìn nàng.

"Không, không phải." Văn Khương bị hắn trừng run lên.

"Kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo." Y phục trên người hắn bị nước thuốc nồng đậm thấm ướt, hắn gào thét với nàng, lập tức, trong khoang miệng có một cỗ mùi đậm nồng xông tới, phun bùng máu tươi lớn xuống mặt đất ngay trước mặt nàng, mép váy nàng cũng bị dính màu đỏ lấm tẩm.

"Ta có lòng tốt cứu người tính, người còn hành hung ta, thật sự là vong ân phụ nghĩa. Nếu, người cảm thấy ta là kẻ lừa đảo, vậy người đừng nói chuyện với ta nữa." Văn Khương quay đầu, đi thông thả đến đồng rom trong son động vẫn tức giận ngồi xuống, cũng không nhìn hắn nữa.

Không biết qua bao lâu, nàng đang ngủ.

Lai Đan nhìn chăm chăm mặt nàng ngủ nửa ngày, cảm thấy nha đầu này nhất định thiếu đầu óc, làm sao nàng có thể ngủ yên ổn như thế ở ngay trước mặt một nam tử xa lạ? Một chút cảnh giác cũng không có. Ngủ ngốc, trong lòng hắn âm thầm mắng nàng một câu.

Vốn dĩ hẹn với ca ca của nàng xong rồi, muốn bắt nàng đổi Thừa Ảnh kiếm, nhưng mà, ngay lúc đó ở trong lòng của hắn lại mơ hồ cảm thấy chính mình càng mong đợi mình ở cùng một chỗ với nữ tử này, lấy được Thừa Ảnh kiếm thì thế nào, dựa vào hắn, vẫn giết không được Ngụy Hắc Noãn.

Nếu, hắn lợi dụng cô bé này, thì ca ca của nàng sẽ báo thù thay hắn chứ?

Lai Đan nhìn chăm chú khuôn mặt thuần khiết hoàn mỹ của nàng, trong lòng có chút không đành lòng. Nhưng, quả thật nàng hoàn toàn là một quân cờ rất tốt, nếu không khéo sử dụng, ngược lại có vẻ hắn quá mức bảo thủ.

Thù giết cha không đợi trời chung, thù này, hắn là không thể không báo, bằng bất kỳ giá nào.

Sáng sớm, đại khái vào khoảng giờ Dần*, mặt trời vừa lộ ra khỏi bầu trời, hơi thở động vật đều chưa trà trộn vào toàn bộ, toàn bộ đều tinh khiết khiến cho người ta vui vẻ thoải mái, giống như một bức tranh thủy mặc nhân nhật, bên trong tranh thủy mặc, tràn ngập mùi cỏ xanh dễ chịu.

*Giờ Dần: Từ 3 đến 5 giờ sáng.

Vậy mà hắn lại bắt tri bắt giác ngồi cả buổi tối ở bên người nàng, nàng đẹp đến mức đó sao? Giống như trong lúc bắt tri bắt giác, ánh mắt của hắn đều bị nàng hấp dẫn.

"Uhm" nàng trở mình, hắn vội vàng dời ánh mắt của bản thân.

"Sao ngươi dậy sớm như thế?" Nàng dụi mắt một cái, trên tóc có mấy cọng rom khô lộn xộn, rất là đáng yêu.

"Phốc xuy - -" hắn nhin không được bật cười.

"Cười cái gì?"

"Ha ha ha ha - - -" Lai Đan chỉ về đỉnh đầu nàng, càng cười kịch liệt hơn.

Văn Khương lặng đi một chút, nhưng không có phụ họa theo tiếng cười của hắn, "A - - - -" nàng sợ tới mức la hoảng lên, "Có, có con chuột."

"Lai Đan, nhanh chút, ta sợ con chuột." Trong chốc nàng bỏ nhào vào người Lai Đan, hận không thể quấn quanh người của hắn.

"Con chuột có gì phải sợ" hắn không chém gọt liếc nàng một cái, "Bọn chúng cũng phải ăn ngủ, ai bảo ngươi ngủ trên đồng rom?"

"A, bọn chúng đang tới, thật đáng ghét, a - - - -" nàng sợ tới mức nhảy vào trong lòng hắn khẩn trương nhắm chặt hai mắt, hắn cũng dễ dàng đón lấy nàng.

"Được rồi, bọn chúng đã đi rồi."

"Thật vậy không?"

"Ừ."

Văn Khương mở mắt ra, kết quả, một con chuột mập mạp đang ở nơi cách cái mũi nàng một tấc*, "A - - - -" nàng hét lên một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

*1 tấc = 10 phân = 10cm

"Ha, đồ nhút nhát!"

=====

Chờ đến khi nàng... tỉnh lại, lại phát hiện cặp mắt của mình bị một miếng vải đen thật dày bịt kín, còn mang theo một cỗ mùi thuốc nồng nặc.

"Lai Đan, ngươi thả ta xuống dưới!"

Thiếu niên khiêng nàng, không cần tốn nhiều sức.

"Câm miệng cho ta, nếu như ngươi còn dám nói thêm câu nào nữa, ta sẽ không khách khí với ngươi."

Văn Khương bị ngữ khí lạnh thấu xương của hắn dọa sợ, dù sao, nàng đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là một người xa lạ, đến tột cùng hắn muốn bắt nàng thế nào, nàng một chút cũng không nắm chắc được.

"Ta đã cứu ngươi, ngươi cũng không thể lấy oán trả ơn." Nàng lặng lẽ ghé vào lỗ tai hắn nói.

Thân hình Lai Đan rõ ràng run lên, ngừng bước chân.

"Ý của ngươi, là muốn ta báo ân sao?" Trong giọng nói của hắn mang ý trào phúng rõ ràng.

"Không phải, chỉ là, chỉ là, người không thể gây hại cho ta."

Dường như Lai Đan trầm mặc một hồi lâu, sau đó quăng nạng xuống đất.

"Người làm gì vậy? Không hiểu cái gì là thương hương tiếc ngọc sao?" Văn Khương bị hấn đẩy, theo bản năng liền đưa tay muốn gỡ miếng vải đen che mắt mình.

"A... A..."

Hai chân Văn Khương mạnh mẽ bị tách ra, nàng kinh hoàng muốn thoát khỏi hấn.

"Không phải người muốn ta báo ân sao? ... Ta đây sẽ làm như người mong muốn!" Cánh mũi Lai Đan mang theo sự ngang tàn xâm lược, không nhận được kéo y phục của nàng xuống, hai vai trắng nõn của nàng trong giây lát liền lộ ra, thiếu niên thô bạo xé vải quần ngực của nàng.

"Buông, người tên hồn đản !"

Văn Khương thống khổ muốn khép hai chân lại, nước mắt theo hai má non mềm chậm rãi chảy xuôi, dường như không thể tiếp nhận được loại tra tấn tàn khốc như vậy.

Lai Đan không có trả lời nàng nữa, thân thể bản năng thúc giục hấn.

Thân thể mềm mọng trắng sáng gần như xinh đẹp hoàn mỹ run rẩy trong không khí lạnh lẽo của ngày Xuân, "Ta không cần, người mau thả ta ra." Nàng khóc nháo, khẩn cầu...

"Ta sẽ xin ca ca ta đem Thừa Ảnh kiểm tra lại cho người, cầu người, a - - - - -" Vật cứng bén nhọn nóng bỏng xuyên qua thân thể mềm mại đầy đặn của nàng, trong nháy mắt làm lời của nàng dừng lại ở cổ họng.

"Đau quá, đau quá" nàng đau cực kỳ, không có bất kỳ khúc đạo đầu cũng không có tí thương tiếc, hấn thô bạo đi vào trong nàng, mang theo động tác không lưu loát và nguyên thủy nhất.

Hấn không biết kỹ xảo, ẩn trong thân thể mười sáu mười bảy tuổi tốt cùng mạnh yếu như thế nào, khả năng ngay cả chính hấn đều kinh ngạc, tuy rằng trước đây hấn chưa bao giờ chạm qua nữ nhân, nhưng nữ tử mềm mại dưới thân này lại làm hấn sắp phát cuồng, cảm giác căng thẳng quá mức tốt đẹp truyền đến lưng hấn một trận tê dại, cự vật cắm vào thân thể nàng bị hấp dẫn gắt gao, mỗi một lần động giống như lúc thủy triều dâng cao nhất, hấn không có cách nào khác không chế loại cảm giác khiến hấn lâm vào điên cuồng, rất nhanh bắn vào huyết non mềm của nàng..

"Buông" hai tròng mắt của nàng rung rung, hai tay che thân thể nửa trần truồng, muốn đẩy hấn ra.

Hấn dường như còn chưa toại nguyện, tháo tơ lụa quần ở trước ngực nàng, một cặp thỏ ngọc trắng tinh lá lướt ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt hấn, hấn đột nhiên ngậm một bên, mang theo tìm tòi thứ mới lạ cùng trêu chọc.

"Um... Um "

Lực của hấn không lớn không nhỏ làm thân dưới của nàng ướt át, nàng theo bản năng ôm chặt phần eo.

"Thật chết người." Hấn buồn bực hừ một tiếng, lúc này nàng mới ý thức được, hấn còn chưa lui ra khỏi cơ thể nàng.

"A a" Chiếc cổ yếu ớt của Văn Khương ngửa về phía sau, hai vú đứng thẳng run run trước ngón tay của hấn.

Thiếu niên tách hai chân nàng ra tới góc lớn nhất, lại một lần nữa động thân hung hăng xé rách nàng.

"A a..." Nàng rên rỉ, móng tay đâm vào da thịt trên bả vai của hấn, hấn đỡ được nàng gần như không thể chịu đựng nổi, tiểu huyết đau đớn căng thẳng, co rút lại theo nhịp.

Nước ở hoa huyết làm ướt chỗ giao hợp giữa nàng và hấn, nam căn to lớn trắng kiện không ngừng ra vào trong hoa huyết đầy đặn của nàng, âm thanh nước mật phốc xuy phốc xuy làm nàng xấu hổ vạn phần.

Lai Đan vừa mới phóng ra lần đầu tiên nên căng thẳng và thô bạo, động tác cũng dần dần có tiết tấu, mật dịch phóng tung chảy xuống, hấn ở trong cơ thể của nàng bừa bãi phát tiết, mỗi khi hấn rút ra bên ngoài thì giống như ngay cả vật gì dính quanh đều bị kéo ra ngoài, lúc cắm vào lại thì giống như cả nàng đều cùng xâm nhập vào bên trong hoa huyết.

"Buông" nàng vẫn như cũ kháng cự hấn.

Bên miệng hấn giương lên đường cong thỏa mãn, không chút lưu tình tiếng thở gấp cùng tiếng khóc tan nát tiếp tục động thân...

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 13

Đã qua vài ngày, Văn Khương vốn tưởng rằng sau khi hấn chạm qua nàng sẽ lấy nàng đổi với kiếm, kết quả Lai Đan không sót ruột chút nào, mang nàng đi thẳng một đường tới phía Tây, ngoại trừ trao đổi cần thiết, hấn ít khi nói chuyện với nàng.

"Người tha, nếu như ca ca ta tìm thấy, nhất định băm thây người thành vạn đoạn."

"Ta nhớ lúc này ta thay người bỏ huyết cam, nếu người không im lặng, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến việc nói chuyện." Lai Đan ngấm nghĩa kiếm giấu trong tay áo, "Tối hôm qua ta nhớ rõ người một mực kêu, cô họang vẫn còn chưa khản giọng? Xem ra, ta còn rất là mềm lòng."

"Người" Văn Khương bị hấn chặn họng nói không ra lời, "Đến tốt cùng người muốn mang ta đi nơi nào?"

"Đến một nơi sẽ không để cho ca ca người tìm được."

"Người không muốn Thừa Ảnh?"

"So với Thừa Ảnh, ta cảm thấy cũng là người có vẻ hợp khẩu vị với ta. Chẳng qua chỉ là một vũ khí thôi, không thể ăn cũng không thể dùng, đâu có hữu dụng?"

"Hỗn đản." Văn Khương mơ hồ cảm thấy hấn rất có chiều hướng giấu mình cả đời, trong lòng càng bất an.

"Huống chi, Ngụy Hắc Noãn cùng thế lực của Vệ quốc đều tìm Thừa Ảnh, phỏng chừng đám của ca ca người cũng không khá hơn. Không bằng chờ thời điểm "con què con bị thương", ta lại đi thu thập tàn cục, chẳng phải rất tốt?"

Lòng ngực Văn Khương căng thẳng, không biết Tam ca thế nào, người này sau khi phát bệnh từ lần trước giống như biến thành một người khác, những con đường nàng đi qua đều là đường nhỏ vùng núi, có vẻ cực kỳ cẩn thận. Bọn họ vẫn cũng không tá túc ở trong thành thị, tất cả đều là ở nhờ nhà của gia đình nông dân xa xôi.

"Hôm nay vận khí không tệ thôi, cái nhà này giống hồ bị bỏ hoang, vừa vặn có thể tá túc." Lai Đan ôm nàng xuống ngựa, "Đói bụng sao?"

"Ta không muốn ăn."

"Chắc không?" Hấn cũng không nhìn nàng, đá cửa sau đi ra ngoài.

Đúng vậy, từ trước đến giờ hấn không cần lo lắng nàng sẽ chạy trốn, hai tay cùng hai chân của nàng đều bị khóa lại, xiềng xích làm bằng đồng đen khóa tự do của nàng một cách chắc chắn.

"Một chút cũng không muốn ăn?" Văn Khương đang tìm tòi suy nghĩ làm sao có thể nói chuyện được với hấn, liền nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh của hấn.

"Không muốn."

"Phía sau của phòng này còn có một cái hồ sen, ta thử bắt hai con cá chép, không muốn ăn thử xem sao?"

Văn Khương vui sướng nhìn đôi cá chép, ánh mắt lập tức ươn ướt, nàng thích ăn nhất là canh cá tam ca làm cho nàng, nhưng bây giờ nàng chỉ cần vừa nghĩ tới nàng có khả năng vĩnh viễn sẽ không gặp lại tam ca, liền xuất hiện thương tổn trước giờ chưa từng có.

"Lại nhớ ca ca người?" Lai Đan vốn tươi cười như ánh mặt trời lập tức lạnh lẽo, hấn giữ chặt người của nàng, "Hấn có cái gì tốt? Hấn có thể làm cho người sung sướng không?"

Văn Khương biết hấn đang nói cái gì, quay đầu không muốn để ý tới hấn.

Lai Đan tức giận ném đi cá trong tay, bóp chặt khuôn mặt nhỏ nhắn kiểu diêm ươn ướt át "Ta không cho người nghĩ tới người khác, ca ca người cũng không được."

"Không mượn người xen vào." Nàng cứng đầu không thua hấn một chút nào.

"Phải không?" Âm thanh của hấn lập tức lại lạnh hơn vài phần, "Nếu ca ca người để ý người như vậy, thì tại sao không tới cứu người chứ?"

Hấn cúi người mạnh mẽ ngậm ngực vừa mới trở mã của nàng, một bàn tay đã muốn theo nàng quần áo cổ áo vói vào đi ở nàng ngực ma sa đứng lên, "Ta sẽ làm cho người không còn khí lực mơ tưởng tới bất kỳ kẻ nào."

Hai mắt xinh đẹp của Văn Khương buồn bã trừng lớn, sau đó nàng liếc nhìn sử dụng hai tay bị khóa lại phản kháng hấn.

"Đừng uống phí sức lực." Hắn đè hai chân của nàng lại, cời bỏ tiết khô của mình, vật cứng cứ như vậy để ở giữa hai chân của nàng, khe hở hẹp mềm mại đỏ bừng giống nhau mang theo kháng cự cùng khẩn cầu, đồng thời lại xinh đẹp vạn phần hấp dẫn hắn.

Lai Đan nở nụ cười, gần như xé y phục cùng nội y trên người Văn Khương, tách hai chân của nàng đặt trên vai mình, cự vật màu tím để ở miệng huyết ngọt ngào của nàng, cẩn thận thân mật lần lượt liếm hai cánh hoa nhỏ, "Muốn không?"

Văn Khương nằm ở trên đồng cỏ khô xốp, tóc đen màu rong biển rối tung xõa ra, cả người phát ra hương thơm thorn ngát theo hô hấp mê người mà hơi hơi phập phồng, nàng gất gao cắn khoe miệng, kháng cự cùng đau đớn tràn đầy khuôn mặt đẹp đẽ của nàng.

Quy đầu Lai Đan để ở miệng huyết Văn Khương rất nhanh liền dính đầy hương vị mật nước ngọt ngào, hắn nhân cơ hội nàng đã ẩm ướt hoạt động vài cái, thắt lưng nồng mạnh mẽ dùng lực bất ngờ tấn công, vừa vào chính là tầng tầng thịt mềm mại nhũn nhủn khít khao bao lấy, Lai Đan hít vào một hơi, nhàn nhạt vào ra hai lần, "Đằm đằm đủ nước, quả thật là thân thể lúc kim nén của người rất thích."

Đầu vú đỏ bừng của nàng bị hâm nóng đến nứt ra bằng lời lẽ nhạy bén của hắn, thân thể của bọn họ dùng phương pháp thân mật nhất kết nối với nhau, một lượng chất lỏng ngọt làm ướt đầm bộ phận hai người giao hợp với nhau.

Văn Khương nhíu mày rên rỉ thống khổ, "Đừng vào, đau."

Lai Đan tỉnh tề đặt nụ hôn xuống xương quai xanh nàng, "Sắc trời còn sớm, hôm nay chúng ta còn có thể làm nhiều lần, bây giờ đã kêu đau, mấy lần tiếp theo phải như thế nào chứ?"

Cuối cùng cơn thịnh nộ đẩy hoa tâm ra một chút chen lấn đi vào, quy đầu càng cẩn thận chen vào bên trong cổ tử cung xinh xắn, quy đầu vừa vận cảm ở góc trên nếp uốn ở hoa tâm, hắn dễ chịu thở dốc một ngụm lớn, "Thật kịch liệt, siết chặt thật dễ chịu." Hắn vừa nói một bên bắt hông của nàng đóng đưa từ trên xuống dưới.

"Lời giữ" của nàng không tự chủ được gất gao co rút lại, nhỏ giọng kêu đau.

Rốt cục, một chút ánh sáng cuối cùng của chàng vạng cũng không còn đành tiến vào đêm tối tăm, xuyên thấu qua nóc nhà lá ngà lấp lánh ánh trắng xuyên thấu qua nóc nhà càng làm cho cơ quan cảm giác của Lai Đan càng thêm nhanh nhạy, thỉnh thoảng của hắn giờ phút này bén nhọn hơn thị giác nhiều, ngoài tiếng thở dốc còn có âm thanh phát ra từ thân thể của hai người, đầu lưỡi nàng mềm mại ngọt ngào, bộ ngực mềm mại đầy đặn, tứ chi mảnh khảnh dẻo dai, còn có hai chân với da thịt nhẵn mịn sít sao quấn ngang hông của hắn kết hợp với thịt non mềm mại đang bao bọc lấy hắn như thủy triều.

Lai Đan bị nàng mê hoặc sâu sắc, nàng mềm mại như vậy, dường như dùng lực lớn hơn một chút nàng sẽ phản ứng lộn xộn, nhưng hắn không muốn chỉ đi vào sâu trong nàng, chỉ muốn muốn chôn thật sâu ở tận cùng bên trong thân thể nàng.

Văn Khương khóc nức nở mang theo cảm xúc không ổn định cầu xin hắn, trong tiếng rên rỉ xen lẫn đau đớn, làm hứng thú của hắn tăng cao.

Một tia ánh trắng xuyên qua nóc nhà tiến tới mây mù cao vút, khe hở nhỏ hẹp của Văn Khương bị cơn thịnh nộ của Lai Đan căng cứng thành hình tròn, hắn đâm vào hoa tâm của nàng, tốc độ nhanh hơn và lớn hơn cắm rút vào thân thể ngọc ngà của nàng, nàng càng không ngừng cầu xin tha thứ, thân mình mềm nhũn giống như một vũng nước, do bị hắn đâm một hồi nên hoa mắt choáng váng, dịch mật tuôn ra như thủy triều, y phục dưới thân bị nàng làm ướt một tầng lớn...

"Không được, xin người, buông." Văn Khương kín đáo lắc lắc đầu, khuôn mặt thanh tú bị nước mắt thấm ướt, xinh đẹp đến rung động lòng người.

"Người không thoải mái sao?" Lai Đan vừa nói vừa hung hăng đâm vào, mang theo cường độ trước giờ chưa từng có đánh thẳng vào thân hình xinh đẹp trước mặt hắn. Va chạm với hoa huyết co cứng làm hắn có cảm giác thoải mái trước giờ chưa từng trải qua, hắn đứng lên dùng sức cắm vào rút ra, đánh vào làm thân thể nhỏ bé của nàng không ngừng di chuyển về phía trước, mái tóc màu đen như tơ tằm tôn lên da thịt của nàng làm nó càng thêm trắng nõn, thân hình đầy đặn mơ hồ bị tình dục bao phủ, vô cùng động lòng người.

Gậy sắt cứ như vậy cắm theo con đường chật hẹp vào hoa huyết xinh xắn của nàng, hoa huyết nhỏ hẹp bị áp bức đến gần như nhìn không ra hình dạng, nàng nhíu mi đau đớn vùng lên kháng cự lại, "Không, không cần..."

Lai Đan lại không có chút ý định dừng lại, ngược lại càng lúc càng điên cuồng.

"A a... .. A a a..." Cổ tử cung yếu ớt miễn cưỡng bị đâm và kích thích đến chỗ sâu nhất, hắn không có nhiều kỹ xảo hơn, lại không ngừng thăm dò bên trong thân thể nàng.

Văn Khương thất thanh khóc rống lên, thân hình mảnh mai bị kéo cong lên.

"Kẹp chặt như vậy... Há?... Ừm..." Lai Đan chiếm được khoái cảm cực kỳ nhiều ở trong mật huyết của nàng nhờ cắm rút trên phạm vi lớn, gậy sắt nóng bỏng cứ một lần rồi lại một lần xâm nhập.

"Sắp hỏng rồi..." Nàng bị hắn nắn bóp đến đau nhức, ngực đau, hạ thân cũng đau.

"Còn sớm." Hắn thở hổn hển thật sâu ở bên tai của nàng, thiếu niên không biết thiết chừng eo một lần so với một lần ra sức xâm nhập thân thể của hắn, như vậy trực tiếp lại là như vậy cực hạn.

Sau khi hoạt động kịch liệt dốc sức làm không dưới mười lần, Lai Đan cuối cùng cũng đã vui vẻ đến cực hạn, mạnh mẽ ôm lấy Văn Khương "A. . ." một

tiếng, giống như là đã thú rít gào, liên tiếp lay động cái mông bền chắc, ở thời khắc cuối, tinh dịch nồng đậm bắn vào trong cơ thể không ngừng co giật của nàng. . .

Gió đêm, mang theo hơi mát làm sạch thân thể ẩm ướt trần trụi của nàng.

"Sột soạt"

Lai Đan còn muốn tiếp tục làm một lần nữa bị gió lạnh thổi tỉnh táo hơn một chút, thân kinh đột ngột căng thẳng hơn.

Hắn thuận tay kéo tiểu mỹ nhân trong ngực, nhanh chóng trốn vào sau cánh cửa bên cạnh.

Bốn phía bây giờ an tĩnh đến kỳ lạ, giống như bất cứ lúc nào đều sẽ có ma quỷ xuất hiện, làm người ta phải đè nén sợ hãi đến hít thở không thông.

Lâu sau, nước mắt trên mặt Văn Khương đều bị gió thổi đi, nàng vừa định há mồm, liền nghe thấy âm thanh một nam nhân trong phòng truyền tới:

"Tịch dương thông lông lạc mạc duy,

Dạ phong khinh khinh khẩu song phi,

Mộng nghi quân lai giải âm ý,

Nguyệt hạ cô ảnh ý môn bi.

Ngôn thuyết văn âm thường cô lộ,

Thị quân trà lương thủ ôn hồ.

Trường đình vọng xuyên kỷ hồi mộng,

Dạ phong Mạc hí quân như cố."

(Dịch: Mặt trời chiều vội vàng hạ màn,

Gió đêm nhẹ nhàng gõ cửa sổ,

Quân chủ mơ màng nghi ngờ ý xấu của người đến,

Hình ảnh đau thương cô đơn dựa cửa dưới ánh trăng.

Nhìn lại nghe rằng âm thanh không bình thường,

Thị quân* hâm nóng bình trà lạnh.

*Thị quân: Người hầu hạ quân chủ, quân vương. Thị (侍): Hầu hạ, Quân (君): Quân vương, quân chủ.

Dừng chân ngấm qua vài lần mộng

Gió đêm Mạc diễn quân như cũ

Tiếp theo, lại có âm thanh xa lạ truyền đến "Công tử, chúng ta đã bỏ lỡ nó rồi, thuộc hạ nguyện lãnh phạt."

"Thôi thôi, vốn do không có duyên phận."

"Nhưng mà quốc vương..."

"Ta tự có chủ trương. Các người đi về trước đi."

"Dạ, can tuân* phân phó."

*Can tuân là một dạng trịnh trọng, xin nghe theo lời phân phó đó.

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 14

Lại yên tĩnh như chết.

Yên tĩnh đến mức bọn họ chỉ có thể nghe tiếng tim đập của nhau.

"Hai vị, tính trốn tới khi nào?"

Một tiếng này giống như sấm sét, Lai Đan theo bản năng nắm chặt tay Văn Khương.

Lai Đan cũng là người tâm cao khí ngạo, vốn dĩ nếu chỉ có một mình hắn nhất định sẽ không trốn đi. Nhưng Văn Khương ở bên cạnh hắn, dưới tình huống này hắn không xác định được đối phương là người nào, tùy tiện đi ra ngoài chỉ sợ chỉ sẽ rước vào phiền toái.

"Nếu không ra, lần tiếp theo sẽ không khách khí." Âm thanh của người kia lạnh lùng đến cực điểm và mang theo sát khí.

Lai Đan cắn chặt răng, liền đi ra ngoài.

Người nọ sau khi thấy Lai Đan cười lên ha hả, "Thì ra vẫn là con nít."

"Chúng ta chỉ là đi ngang qua, không phải có ý nghe lén." Lai Đan nắm chặt bàn tay.

"Chẳng qua, cho dù là đứa nhỏ, ta cũng không tùy tiện tin tưởng." Sau khi cười to mạnh mẽ chuyển sang lạnh thấu xương, người nọ rút ra bảo kiếm đặt ở trên cổ Lai Đan, động tác dứt khoát nhanh nhẹn có thể nói là như tia chớp, "Còn có một người nữa, kêu hắn đi ra."

Lai Đan nguyên bản vốn không biết võ công, mắt thấy lợi kiếm đặt ở trên cổ, hơn nữa trong mắt người này ít mang theo tình cảm, nếu mình chết, chỉ sợ Văn Khương cũng khó bảo đảm tính mạng.

"Muội muội, muội xuất hiện đi." Hắn bất chấp khó khăn quát to.

Dưới ánh trăng, y phục sẫm màu mỏng manh cùng mái tóc như mây che dung mạo kiều diễm.

Gió thổi qua, nhấc lên vấy lên, dáng người có vẻ hơi gầy yếu, hàm chứa vẻ bi thương.

Người nọ đại khái không nghĩ tới người trốn là nữ tử, nhưng hiểu rõ sự phức tạp của con người thì làm sao hắn dễ dàng tin người, "Ngẩng đầu lên."

Văn Khương nhìn nhìn Lai Đan, hắn nhú nhú mày với nàng, nàng biết, hắn là vì tính mạng của hai người bọn họ.

So với ánh trăng vẫn còn sung mãn dung mạo sáng ngời ánh vào tầm mắt của nam nhân, tuyệt sắc như vậy, hắn chỉ gặp một lần sẽ thấy mong nhớ khó quên, trên đời lại còn có người có dung mạo xuất sắc như người trong lòng của hắn sao?

Không, không thể nào, mỹ nhân như vậy, phong thần mười mấy cái nước chư hầu cũng tuyệt sẽ không lại có, con nhỏ trước mặt này chỉ sợ ngay cả tuổi cập kê còn chưa tới. Nàng không phải là kỹ nữ Tấn quốc, chắc cũng không phải là Tức phu nhân, càng không là Tuyên Khương* hắn luôn mong nhớ ngày đêm. . . Nhưng mà, coi dung mạo bây giờ của nàng cũng đủ ngang hàng với các nữ nhân khác, khuynh quốc khuynh thành chẳng qua là chờ đúng thời điểm mà thôi, bình thường trong thôn, hắn nhưng lại này chỉ bảo, đúng là khó được.

*Tuyên Khương là chị của Văn Khương đó mấy man.)

Chỉ trong chớp nhoáng này, hắn khát vọng lớn vô tận đó là muốn nàng ở bên mình.

"Nếu như muốn cứu ca ca ngươi, nhất định phải đi cùng ta." Thanh âm của hắn không có một độ ấm nào, làm bất an trong lòng Văn Khương càng lúc càng lớn.

"Không được." Lai Đan cũng không đoái hoài đến vũ khí ở trên cổ, hô to ngăn cản.

"Ta là đang hỏi muội muội của ngươi, không phải ngươi." Khóe miệng nam nhân gọi lên một độ cong, vẻ mặt lại càng lúc càng lạnh như băng.

Văn Khương lưỡng lự, nếu đi cùng người này, nói không chừng còn có cơ hội nhìn thấy Tam ca. Nếu không, Lai Đan rất cứng đầu, hắn nhất quyết sẽ không thả mình đi.

"Được, ta đi với ngươi, nhưng ngươi phải thả hắn."

"Được." Một tay nam nhân kéo mặt nàng úp vào thân thể to lớn, bàn tay to xoa tẩm lưng gầy yếu của nàng, "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ca ca ngươi sẽ không phải chết."

Nói xong, hắn vỗ tay hai lần, trên nóc nhà một gã toàn thân màu đen nhảy xuống, "Chủ nhân, xin cứ phân phó."

"Áp chế hắn trở về, ta tự mình sử dụng."

"Vâng."

Nói xong, hắc y nhân bóp sau cổ Lai Đan, không cần tốn nhiều sức, liền mang theo hắn nhảy lên nóc nhà rồi đi.

Văn Khương sợ tới mức trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, vừa rồi nếu không thận trọng thú nhận, người trên nóc nhà kia, chỉ sợ đã lập tức khiến tính mạng của bọn nàng đã không còn nữa.

Vào thời khắc nàng chưa tỉnh hồn, nam nhân ở phía sau cao hơn nàng nhiều một tay ôm nàng dậy.

"Người tên là gì?" Trong giọng nói của hắn lần đầu tiên có nhiệt độ

"Chiêu Thư." Nàng không dám nói tên của bản thân nữa, tùy tiện lấy tục danh của cung nữ theo mình.

"Chiêu Thư." Hắn nhàn nhạt nhắc lại một lần, không rút đôi tay đang ôm nàng lại, làm nàng dán chặt vào người mình. Mùi lửa nóng nam tính trong nháy mắt bao phủ lấy nàng, trong lòng nàng đã tràn ngập sợ hãi và bất an, nàng chính là không biết vận mệnh và chuyện xấu đang chờ đợi nàng...

Bạn đang đọc truyện *Văn Khương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.